

Arrest

nr. 268 489 van 18 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 9 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2021.

Gelet op het arrest nr. 265 739 van 17 december 2021 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 6 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. JASPAERT *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 juli 2018.

1.2. Op 29 september en 28 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 10 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook. U bent geboren op 16 februari 1992 in Turbah, Saoedi-Arabië (S.A.). Uw ouders verbleven daar omwille van uw vader zijn werk. U bent een soennitische moslim van religie en een Arabier van etnie. U bent een afstammeling van oorspronkelijke inwoners van de Gazastrook en u bent bijgevolg niet geregistreerd bij de UNRWA. U woonde vanaf uw geboorte tot 2000 in S.A. In 2000 besloot uw gezin om terug te keren naar de Gazastrook daar uw grootvader aan vaderszijde erg ziek was op dat moment. Uw vader kon geen verlof krijgen van zijn werkgever en toen hij terugkeerde naar de Gazastrook werd zijn contract in S.A. beëindigd. Uw vader liet na jullie terugkeer een woning bouwen in de Rimal wijk te Gazastad. Daar woonde u met uw gezin tot 2009. Na het succesvol afronden van uw secundair onderwijs kon u in september 2009 uw universitaire studies aanvangen in Egypte. U studeerde er tandheelkunde aan de MSA University in '6th of October City' nabij Cairo. U verbleef er tot maart 2015 waarna u diende terug te keren naar de Gazastrook. Dit omwille van financiële moeilijkheden. Uw ouderlijke woning werd gebombardeerd gedurende de oorlog van 2014 en raakte hierbij quasi volledig verwoest (zie infra). Uw familie diende te verhuizen naar een huurwoning. De financiële situatie van uw gezin was hierdoor dermate verslechterd dat zij u niet langer financieel konden ondersteunen in Egypte. U nam na uw terugkeer naar de Gazastrook uw intrek in de huurwoning van uw ouders in Tel al Hawa (Gazastad).

In 2013 kocht een leider van Hamas, genaamd A. a. A., een woning net naast uw ouderlijke woning. De buurtbewoners waren hier niet mee opgezet daar men vreesde dat de wijk, in geval van escalaties tussen Hamas en Israël, op deze manier een doelwit zou worden voor bombardementen. Pogingen om A.a.A.te overtuigen zich elders te vestigen draaiden uit op niets. Gedurende de 'Operation Protective Edge' werd uw gezin verwittigd door de Israëlische veiligheidstroepen om hun woning te verlaten daar men van plan was de woning van A.a.A. te bombarderen. Uw gezin kon zich onmiddellijk in veiligheid brengen maar jullie woning werd totaal verwoest. Na afloop van de oorlog in 2014 diende uw gezin een aanvraag in voor een schadevergoeding bij het Ministerie van Wonen in de Gazastrook om op deze manier in aanmerking te komen voor steun van internationale organisaties. Daarop begon uw gezin de nodige materialen te verzamelen om jullie woning te kunnen heropbouwen. Dit verliep echter bijzonder moeizaam omwille van de Israëlische blokkade waardoor niet alle noodzakelijke bouwmaterialen beschikbaar waren in de Gazastrook. Uw gezin bewaarde het reeds verzamelde materiaal in jullie verwoeste woning. U en uw broer besloten om de materialen afwisselend te bewaken zodat deze niet gestolen zouden worden.

Op 2 juni 2015 ging u naar uw oude woning om uw bewakingsopdracht te volbrengen. Eenmaal daar trof u vier onbekende personen in uw woning. U kon slecht één persoon herkennen aangezien de rest gemaskerd was. Later kwam u er achter dat deze persoon behoorde tot de familie van A. a. A.. U vroeg de mannen om uw woning te verlaten. Men weigerde dit te doen waarop er een hevige woordenwisseling ontstond tussen u en de aanwezige mannen. Dit mondde uit in een handgemeen waarbij u werd geslagen met een hamer en een schop. Op een gegeven moment zijn uw burens tussenbeide gekomen waarna de gemaskerde mannen zijn vertrokken. Vervolgens hebben uw burens uw vader op de hoogte gebracht van het incident waarna u door uw vader naar het ziekenhuis werd gebracht voor een medisch onderzoek. **Op 4 juni 2015** kwam er s' avonds een politiewagen langs bij jullie huurwoning in Tel al Hawa. U werd op gewelddadige wijze meegenomen naar het Arafat politiecentrum te Gaza. U werd daar gedurende twee dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Vervolgens werd u zonder voorwaarden vrijgelaten. U keerde terug naar de huurwoning in Tel al Hawa waar jullie op dat moment verbleven. In de daaropvolgende periode kwam u niet meer zo veel buiten, dit om toekomstige problemen te vermijden. Uw familie raadde u ook aan om de verwoeste woning te vermijden. **Midden juli 2015** moest u s' avonds opnieuw de materialen in uw woning gaan bewaken op vraag van uw broer die dit normaal zou doen, maar op die dag een bezoek wou brengen aan de familie van zijn verloofde. Toen u aankwam bij uw oude woning was alles rustig. Op een gegeven moment moest u eten gaan kopen en bij uw terugkeer trof u een groot aantal gewapende en gemaskerde personen aan die met een graafmachine in uw woning aan het werk waren. Hierop bent u beginnen schreeuwen en eiste u dat men uw woning onmiddellijk zou verlaten. Vervolgens werd u aangevallen en in elkaar geslagen. U weet niet wat er vervolgens is gebeurd maar u bent wakker geworden in het al Shifa ziekenhuis.

Niet lang nadat u ontwaakte in het ziekenhuis kwamen twee personen in uniform u meedelen dat u gearresteerd was. Omwille van uw medische toestand werd u eerst gedurende vijf dagen vastgehouden in het al Shifa ziekenhuis waarna u werd overgeplaatst naar de Ansar gevangenis. Daar werd u gedurende negen dagen vastgehouden en ondervraagd. Men wou weten met wie u communiceerde in Ramallah. Aangezien men geen bewijzen had tegen u werd u na deze periode zonder voorwaarden vrijgelaten. Vervolgens keerde u circa eind juli 2015 terug naar huis. In de daaropvolgende periode regelde u uw vertrek uit de Gazastrook.

Op 4 december 2015 verliet u de Gazastrook op legale wijze via de Rafah grensovergang. U was in het bezit van een geldig reisdocument en een visum voor Turkije. U reisde via Egypte naar Istanboel (Turkije) waar u tot midden 2018 verbleef. U heeft in Turkije in de horeca gewerkt om in uw levensonderhoud te voorzien. U verbleef er twee jaar op legale wijze nadien weigerde de Turkse autoriteiten om uw verblijfstitel te verlengen.

Zo'n anderhalf jaar geleden, circa midden 2018, heeft u zich verloofd met Siwar Mustafa Mohammed Hadiballah, een Palestijnse met de Israëliëse nationaliteit, die u leerde kennen in Turkije.

Als gevolg van uw weinig rooskleurige socio-economische situatie in Turkije, alsook omwille van de aanwezigheid van een groot aantal Hamasleden in het land, besloot u uiteindelijk om Turkije te verlaten en door te reizen naar Europa. U reisde met behulp van een smokkelaar op illegale wijze via Griekenland naar België waar u op 22 juli 2018 aankwam. **Op 30 juli 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).**

Na uw vertrek uit de Gazastrook werd u bij verstek tot negen jaar gevangenisstraf veroordeeld en kreeg u een verbod opgelegd om ooit nog uw activiteiten als tandarts uit te oefenen in de Gazastrook. Sinds december geldt er eveneens een uitreisverbod voor u in de Gazastrook. Via uw advocaat werd beroep aangetekend tegen uw veroordeling doch dit werd afgewezen.

U vreest in geval van terugkeer naar de Gazastrook te worden gearresteerd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart (origineel), uw oud paspoort dd. 17.08.2009 – 16.08.2014 (origineel), uw recent paspoort dd. 28.08.2014 – 27.08.2019 (origineel), uw geboorteakte uit Saoedi Arabië (origineel), uw geboorteakte afgegeven door de Palestijnse Autoriteit (origineel), de geboorteaktes van uw ouders (kopieën), de identiteitskaarten van uw ouders (kopieën), een aanhoudingsbevel dd. 04.06.2015 (origineel), een aanhoudingsmandaat voor 48 uur (origineel), een medisch rapport (kopie), een aanhoudingsbevel dd. 16.07.2015 (kopie), een medisch rapport van al Shifa ziekenhuis (kopie), een volmacht voor uw advocaat (kopie), een aanvraag om uw gerechtelijk dossier te bekomen (kopie), een vonnis van de rechtbank dd. 17.12.2018 (origineel), een uitspraak in het kader van uw beroepsprocedure (origineel), een reisverbod (kopie), twee attesten van het Ministerie van Wonen en Werken betreffende de schade van uw woning (originelen), foto's van uw woning (prints), de paspoorten van uw ouders en broer A. (kopieën) alsook uw verblijfsvergunning uit Turkije (kopie).

In maart 2020 verlieten uw ouders en uw jongere broer Abdelkader eveneens de Gazastrook. Zij reisden naar Turkije waar zij tot op heden op legale basis verblijven. Uw oudste broer verblijft tot op heden met zijn gezin in de Gazastrook.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. **Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA.** Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat **u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u de Gazastrook diende te verlaten als gevolg van **de problemen die u er gekend zou hebben met de veiligheidsdiensten van Hamas omwille van uw protest tegen de aanwezigheid van leden van de groepering in uw woning** en u er tot heden er niet kan terugkeren daar u na uw vertrek bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van negen jaar. Dient echter te worden opgemerkt dat u deze problemen niet aannemelijk kon maken. Dit omwille van onderstaande redenen:

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat **uw verklaringen** in verband met de door u ondervonden problemen **niet éénsluidend** zijn. Zo wijken uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op verschillende cruciale punten af van uw initiële verklaringen ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dient in dit verband te worden opgemerkt dat u eerst en vooral tegenstrijdige verklaringen aflegde betreffende de reden van de aanwezigheid van Hamasleden in uw ouderlijke woning. Zo verklaarde u initieel ten aanzien van de DVZ dat uw ouderlijke woning gedurende de oorlog van 2014 zwaar beschadigd raakte bij een bombardement. In de daaropvolgende periode zou Hamas de ruïnes van jullie woning gebruikt hebben als **opslagplaats voor hun materiaal** (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). U stelde dat uw gezin zich hiertegen heeft verzet. Zo zou u hen in juni 2015 vriendelijk gevraagd hebben om hun materiaal te verwijderen waarna u door vier personen in elkaar werd geslagen (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat uw gezin de woning gebruikte om jullie eigen bouwmaterialen (voor de heropbouw van jullie woning) op te slaan (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 2). Jullie zouden een systeem op poten gezet hebben waarbij de materialen afwisselend bewaakt werden om te voorkomen dat Hamas of anderen deze materialen zouden stelen (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 2). Op een gegeven moment zou u naar uw woning gegaan zijn aangezien het uw beurt was om de materialen te bewaken. Bij uw aankomst bij de woning trof u verschillende leden van Hamas aan in uw woning die bezig waren met graven (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 3 en 7). U zou hen hebben gevraagd om uw woning te verlaten waarna er een woordenwisseling is ontstaan die uitmondde in een handgemeen (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 2). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ten aanzien van de DVZ stelde u het volgende: "Ik heb dat niet zomaar bedoelt. Ik heb gezegd dat zij hun gereedschappen daar hebben gezet. Niet dat zij het huis hebben gebruikt als opslag of magazijn voor hun materialen" (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 7). Dit biedt echter geen verklaring voor uw afwijkende verklaringen hieromtrent. Het hoeft immers geen betoog dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen beide versies van de feiten. U hierop gewezen verklaarde u – dat u in het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud ten aanzien van het Commissariaat-generaal – al duidelijk te kennen had gegeven dat de notities van uw onderhoud bij de DVZ vol fouten staan (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 8). Dient echter te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste onderhoud t.a.v. het Commissariaat-generaal gevraagd werd om concreet te duiden welke zaken niet, dan wel foutief, genoteerd werden bij de DVZ. U heeft op geen enkel moment te kennen gegeven dat er foutief werd genoteerd dat de woning werd gebruikt door Hamas als opslagplaats (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 2 en 3). Verder legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af betreffende het eerste incident in juni 2015 –waarbij u naar eigen zeggen werd aangevallen door leden van Hamas nadat u geprotesteerd had tegen hun aanwezigheid in uw woning – en de daaruit voortvloeiende gebeurtenissen. Zo verklaarde u initieel ten aanzien van de DVZ dat u drie dagen na het eerste incident op 2 juni 2015 een oproepingsbrief kreeg waarin u gevraagd werd om zich te melden bij het (lokale) politiebureau. U bent zich gaan melden bij het politiekantoor en werd er gedurende vijf à zes uur vastgehouden. Men liet u weten dat het een waarschuwing betrof en u er een volgende keer niet zo gemakkelijk vanaf zou komen waarna u kon beschikken (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). Dit staat echter haaks op hetgeen u later ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde betreffende de gebeurtenissen in juni 2015. Zo stelde u dat er op de avond van 4 juni acht à tien leden van de politie u bij uw thuis kwamen arresteren waarna u werd opgebracht naar het Arafat politiecentrum. Daar werd u

gedurende twee dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 8 en 9). U geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ten aanzien van DVZ verklaarde u dit niet te hebben gezegd. U herhaalde opnieuw dat de notities van de DVZ vol fouten staan (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 9). Dient echter te worden opgemerkt dat uw verklaringen ten aanzien van de DVZ in dit verband vrij gedetailleerd zijn (zie vragenlijst CGVS, vraag 1) en het bijgevolg mag verbazen dat – indien u effectief gedurende twee dagen werd vastgehouden, ondervraagd en mishandeld werd door de veiligheidsdiensten – u dit niet vermeld zou hebben ten aanzien van de DVZ en al zeker niet dat u expliciet zou hebben verklaard dat u slechts gedurende luttele uren vastgehouden werd op het politiebureau. Ook wat betreft het tweede incident in juli 2015 legde u géén eensluidende verklaringen af. Zo verklaarde u ten aanzien van de DVZ dat er op 15 juli 2015 een tweede gevecht plaatsvond waarbij men uw hand heeft gebroken. Voorts zou men ermee gedreigd hebben om in uw been te schieten. Naar aanleiding van deze vechtpartij diende u naar het ziekenhuis te gaan voor verzorging. Zo'n drie, vier à vijf dagen later werd u opgeroepen om zich te melden bij het politiekantoor. U bleef gedurende één dag op het politiekantoor waarna u kon vrijkomen na het ondertekenen van een verklaring waarin u stelde hen niet langer te zullen lastigvallen (zie vragenlijst CGVS, vraag 1). Bij het Commissariaat-generaal stelde u dan weer dat u in juli 2015 tijdens de Ramadan s' avonds naar uw ouderlijke woning ging en daar opnieuw verscheidene leden van Hamas zou hebben aangetroffen die met graafmachines aan het werken waren in uw woning. U bent beginnen schreeuwen waarna men u heeft aangevallen en bedreigd met een vuurwapen. U werd bewusteloos geslagen waarna u wakker bent geworden in het al-Shifa ziekenhuis (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 3, 4 en 11). Toen u zich in het ziekenhuis bevond voor verzorging werd er een arrestatiebevel voor 15 dagen afgeleverd door een persoon van het militair parket. Na een verblijf van vijf dagen in het ziekenhuis werd u overgebracht naar de Ansar gevangenis. Daar werd u vervolgens gedurende negen dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 11). Opnieuw is het frappant dat uw verklaringen ten aanzien van de DVZ omtrent de gebeurtenissen in juli 2015 danig afwijken van hetgeen u hier later over verklaarde ten aanzien van het CGVS.

Ter verklaring van uw tegenstrijdige verklaringen herhaalde u meermaals u dat bij aanvang van uw eerste onderhoud bij het CGVS reeds had aangegeven dat uw verklaringen foutief werden genoteerd bij de DVZ (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 8 – zie CGVS 29.09.2020, p. 2). Zo zou het onderhoud in het Engels hebben plaatsgevonden omwille van problemen met de tolk. Daarenboven haalde u aan dat verschillende zaken anders werden neergeschreven dan u had vermeld (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 2 – zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 8). Dient te worden opgemerkt dat het een blote bewering van uw kant betreft die u geenszins staakt. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier – in tegenstelling tot uw verklaringen hieromtrent – dat uw onderhoud bij de DVZ volledig in het Arabisch plaatsvond. Kan hier aan worden toegevoegd dat de vragenlijst die werd ingevuld op de DVZ geen enkele indicatie of aanwijzing bevat waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens uw onderhoud bij de DVZ vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan (zie vragenlijst CGVS, p. 1, 2 en 3 – zie verklaring DVZ). Dat er bijgevolg sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/ misverstanden tijdens het onderhoud bij de DVZ heeft u geenszins aangetoond. Los van voorgaande kan worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gevraagd werd of u alle elementen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming had kunnen toelichten bij de DVZ. Daar u aanhaalde dat dit niet het geval was, werd u expliciet gevraagd om te duiden welke zaken naar uw inziens niet genoteerd, weggelaten of foutief genoteerd werden (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 2 en 3). Ook uw raadsman heeft u er tijdens het onderhoud expliciet op gewezen dat u alle zaken die foutief werden weergegeven diende mee te delen (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 3). Zo verwees uw advocaat naar jullie consultatie waar u zou hebben aangehaald dat er een fout was betreffende (sommige van) de data die werden genoteerd bij de DVZ (zie CGVS 29.09.2020, p. 3). In het kader hiervan haalde u enkel aan dat er bij de DVZ niet werd genoteerd dat u in juli 2015 gedurende twee weken werd opgesloten. Dit ondanks het feit dat u dit zeker zou vermeld hebben. Daarnaast zouden er verschillende details in verband met uw problemen, bijvoorbeeld het aantal personen die u belaagd heeft, niet zijn opgenomen in de notities (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 2 en 3). U kon echter op geen enkel moment concreet aangeven wat er, behalve uw aanhouding in het kader van het tweede incident, niet correct dan foutief weergegeven was. Dit ondanks het herhaaldelijk aandringen van de Protection Officer om dit concreet toe te lichten, ondanks het feit dat uit uw verklaringen blijkt dat u de notities heeft nagelezen na uw onderhoud bij de DVZ en u deze notities heeft overlopen met uw raadsman (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 2 en 3). **Dient in dit verband te worden opgemerkt dat er van u als verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat u, indien er effectief meerdere fouten in de notities bij de DVZ waren geslopen, zoals u steevast blijft aanhalen, dit al had opgemerkt na uw onderhoud bij de DVZ en u deze fouten reeds besproken had met uw raadsman, u dit reeds voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS eventueel via een schriftelijke communicatie, dan toch minstens bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud onmiddellijk kenbaar zou hebben gemaakt**

én dit ook concreet en omstandig zou hebben toegelicht. Dat u nagelaten heeft, én zelfs niet in staat bleek dit te doen wanneer u hier herhaaldelijk naar werd gevraagd, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de beweerde communicatieproblemen bij en foute weergave van uw verklaringen op de DVZ.

De vaststelling dat u dergelijke afwijkende én tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande uw vermeende problemen in de Gazastrook ondermijnt in reeds niet geringe mate de geloofwaardigheid van deze problemen.

Voorts is het opvallend dat u **ten aanzien van de DVZ met geen woord gerept heeft over de – ondertussen gesloten - rechtszaak tegen uw persoon** in de Gazastrook ten gevolge van de vermeende beschuldigingen van samenwerking met Ramallah alsook het verstoren van de openbare orde (zie vragenlijst CGVS, vraag 1 – 7). Uit uw verklaringen blijkt dat u op 17 december 2018 door de rechtbank van Eerste Aanleg in Gaza bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van negen jaar en een verbod om uw activiteiten als tandarts te beoefenen in de Gazastrook (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 18). In een dergelijke context is het weinig waarschijnlijk dat u in september 2018 – enkele maanden voor de uitspraak van deze rechtbank alsook het moment van uw onderhoud bij de DVZ – niet op de hoogte zou zijn geweest van de lopende gerechtelijke procedure ten aanzien van uw persoon in de Gazastrook. **De vaststelling dat u hier op geen enkel moment melding van heeft gemaakt bij de DVZ zet de waarheid van uw relaas verder op de helling.** U werd bij de DVZ immers uitdrukkelijk gevraagd of u ooit veroordeeld werd door een rechtbank dan wel of er ooit een proces tegen u gestart werd voor een rechtbank (zie vragenlijst CGVS, vraag 2). U verklaarde ten aanzien van de DVZ uitdrukkelijk dat er nog nooit een proces tegen u bij een rechtbank werd gestart (zie vragenlijst CGVS, vraag 2). Dit is geenszins ernstig. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Dat u ter staving van uw vermeende veroordeling een aanvraag om uw gerechtelijk dossier te bekomen, een vonnis van de rechtbank in Eerste Aanleg te Gaza, het arrest van het Hof van Beroep alsook een reisverbod neerlegt, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat het door u neergelegde reisverbod een loutere kopie betreft waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien blijkt uit de inhoud van dit document dat het een communicatie betreft gericht aan “alle leden van de veiligheidsorganen die op het veld aanwezig zijn alsook ook aan de grenzen” (zie administratief dossier). Het is klaarblijkelijk enkel voor interne doeleinden bedoeld. Het mag bijgevolg verbazen dat u dit document in uw bezit heeft. U hiernaar gevraagd stelde u dit via een connectie van uw advocaat te hebben verkregen (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 19). Dit is echter een blote bewering.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de gebeurtenissen in de Gazastrook wordt verder onderuitgehaald door de volgende vaststellingen. Zo mag het verbazen dat, indien men u er effectief van verdacht samen te werken met Ramallah – zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen –, men u tot twee keer toe zonder enige voorwaarde zou hebben vrijgelaten (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 9 en 12). Naar eigen zeggen was er op het moment van uw aanhoudingen geen bewijs tegen u waardoor men wel genoodzaakt was om u vrij te laten (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 12). Dat het eventuele gebrek aan bewijsmateriaal ten aanzien van uw persoon tot enige terughoudendheid zou hebben geleid bij de veiligheidsdiensten is weinig waarschijnlijk. Zeker daar uit uw verklaringen blijkt dat de veiligheidsdiensten, dan wel Hamas, personen die beschuldigd worden van communicatie met vijanden (o.a. Ramallah) liquideert (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 11). Bovendien stroken uw verklaringen betreffende een gebrek aan bewijsmateriaal geenszins met uw latere verklaringen betreffende de gerechtelijke procedure ten aanzien van uw persoon. U gevraagd omwille van welke reden(-en) uw zaak dan uiteindelijk werd doorverwezen naar de rechtbank, indien er geen bewijsmateriaal tegen u was, verklaarde u dat er achteraf documenten en bewijzen tegen u vervalst zouden zijn geweest. U voegde eraan toe dat dit voor mensen met macht, zoals in het geval van uw belagers, zeer gemakkelijk is om te doen (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 12). Los van het feit dat u deze blote bewering geenszins weet te staven, kan het, rekening houdend met uw eigen opmerking, dan ook hoegenaamd niet overtuigen dat men u omwille van ‘een gebrek aan (bewijs-) materiaal’ zou hebben vrijgelaten. Dat de veiligheidsdiensten, dan wel Hamas, die, naar u beweert, zonder problemen valse bewijzen kunnen bekomen, er dan bovendien pas in zouden geslaagd zijn om deze pas na uw vertrek te verkrijgen, is ook wel heel toevallig.

Voorts mag het eveneens verbazen dat men u, indien u effectief verdacht werd van samenwerking met Ramallah, dan wel van het verstoren van de openbare orde, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, na het laatste incident in juli 2015 **gedurende vijf maanden ongemoeid** zouden hebben

gelaten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vanaf eind juli tot begin december 2015 géén problemen meer heeft ondervonden met de veiligheidsdiensten noch anderen in de Gazastrook (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 12). In dit verband verklaarde u het volgende: “(de) eerste drie weken bleef ik thuis en ging ik niet naar mijn opleiding of stage om een beetje te rusten. Dan was ik volledig bezig om te zoeken hoe ik kan vertrekken” (zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 12). U zou in deze periode ook uw opleiding hebben hervat. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw problemen verder. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog ettelijke maanden in uw ouderlijke woning zou hebben verbleven en u uw dagdagelijks leven gewoon zou hebben hervat.

De vaststelling tot slot dat u legaal, met uw eigen paspoort, de Gazastrook verliet via de Rafahgrenspost zet de geloofwaardigheid van uw beweringen bijkomend op de helling (CGVS dd.29.09.2020, p. 13 en 14). Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat Hamas op het moment van uw vertrek de controle had over de Rafah-grenspost is het geenszins aannemelijk dat u, indien u daadwerkelijk door Hamas gezocht werd, het risico zou nemen om legaal te vertrekken (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 14). In dit verband verklaarde u dat uw vader tegen betaling ervoor kon zorgen dat u het land probleemloos kon uitreizen (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 13). Het betreft hier opnieuw een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat het, ingeval van een waarachtig relaas, hoe dan ook nog steeds een bijzonder gróót risico inhield voor u om op zulke wijze uw land te verlaten temeer daar het niet geheel uitgesloten of ondenkbaar was dat u alsnog tegengehouden zou worden aan de grens. Daarenboven is het überhaupt weinig aannemelijk dat de veiligheidsdiensten in de Gazastrook niet op de hoogte zouden geweest zijn van uw intentie om het land te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat de gegevens van de personen die toestemming hebben gekregen om het land te verlaten (uitreislijst) onder andere via nieuwsagentschappen online worden gepubliceerd. U verklaarde dat dit telkens enkele dagen voor de opening van de grensovergang gebeurd (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 13 en 14). Dat men, rekening houdende met voorgaande, niet op de hoogte zou zijn geweest van uw plannen om het land te verlaten is totaal ongeloofwaardig. Bovendien stelde u uitdrukkelijk dat de autoriteiten van Gaza, in casu ambtenaren van Hamas, bij het verlaten van de Gazastrook uw paspoort hebben afgestempeld. Op geen enkel moment blijkt u bij uw uitreis problemen te hebben ondervonden. Het vooraangaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming verder afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen vrees. Zo zou u na uw vertrek uit de Gazastrook nog gedurende ettelijke jaren in Turkije hebben verbleven. Meer bepaald zou u vanaf eind 2015 tot en met midden 2018 in Turkije gewoond en gewerkt hebben. U was er onder andere tewerkgesteld in de horeca (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 8 en 9). Uit uw verklaringen blijkt dat uw verblijfssituatie in Turkije nooit echt stabiel was. In dit verband verklaarde u dat u initieel over een legaal verblijf beschikte in Turkije in de vorm van een tijdelijke verblijfsvergunning (geldig voor één jaar en éénmalig verlengbaar) (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 9). Na het verlopen van de verblijfsvergunning verbleef u naar eigen zeggen nog meer dan één jaar illegaal in Turkije. U ondernam ogenschijnlijk geen pogingen om uw verblijf in Turkije alsnog te legaliseren. Dit mag verbazen. Het risico bestond immers dat men u alsnog zou terugsturen naar de Gazastrook. U verklaarde bovendien dat ook de aanwezigheid van een groot aantal Hamas-leden in Turkije een reden was voor u om Turkije te verlaten. Uw langdurig, onzeker, verblijf in Turkije staat haaks op het gedrag dat men kan verwachten van een persoon die werkelijk een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, koestert. Dat u Turkije niet eerder kon verlaten omdat u geld moest verzamelen voor uw reis (zie CGVS dd. 29.09.2018, p. 9), wijzigt niets aan het feit dat u geen stappen zetten om te proberen uw verblijf in Turkije alsnog te legaliseren en zo een uitwijzing naar Gaza, dé plaats die u omwille van een vrees voor uw leven verklaarde te hebben verlaten, te vermijden. Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u, ondanks uw initiële bewering dat u in Turkije ‘moest’ blijven omdat u het nodige geld moest verzamelen (zie supra), later tijdens uw gehoor, wanneer u werd gevraagd wie uw reis heeft betaald, verklaarde dat u het geld leende (zie CGVS dd. 29.09.2018, p. 15). Hiermee rekening houdende kan, ingeval van een waarachtig relaas, dan hoegenaamd niet worden begrepen waarom u zolang in Turkije zou gebleven zijn en uzelf zou hebben blootgesteld aan een confrontatie met (één van) de vele Hamas-leden ginds aanwezig, dan wel een mogelijke repatriëring naar de plaats die u omwille van een vrees voor leven zou hebben verlaten.

Dat u ter staving van uw relaas een volmacht aan uw advocaat, twee aanhoudingsbevelen (dd. 16 juli 2015 en dd. 4 juni 2015), een aanhoudingsmandaat voor 48 uur alsook twee medische rapporten neerlegt, wijzigt niets aan bovenstaande appreciatie.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Wat betreft **de twee medische rapporten** dient bijkomend te worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel uitspraak kunnen doen over de letsels die u opliep doch nooit een sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen zou hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Uit het eerste medische attest blijkt dat er na een medisch onderzoek kneuzingen en blauwe plekken op uw buik en op uw rug werden vastgesteld alsook een breuk aan de rechterarm (zie administratief dossier). In het andere attest wordt melding gemaakt van “multiple face and neck abrasions lower limbs with body contusion and subgaleal hematoma -. X-ray showed no fracture” nadat u “gebeten” zou zijn geweest door derden (zie administratief dossier). Er worden geen verdere uitspraken gedaan over de omstandigheden waarin u uw letsels opliep (naast hetgeen u zelf zou hebben verklaard ten aanzien van de dokter). Dat uw letsels het gevolg zouden zijn van een aanval op uw persoon door leden van Hamas, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, is echter geenszins aangetoond met deze attesten. Kan in dit verband nogmaals worden benadrukt dat de door u aangevoerde asielmotieven, met name uw problemen met Hamas en de daaruit vloeiende aanhouding en mishandeling in de periode juni – juli 2015, ongeloofwaardig werden bevonden en waardoor bijgevolg niet kan worden aangenomen dat u uw verwondingen zou hebben opgelopen op de wijze zoals door u wordt geschetst. Kan hier nog aan worden toegevoegd dat de inhoud van het tweede attest niet strookt met uw eigen verklaringen. Zo stelde u dat u uw arm gebroken zou hebben doch dit blijkt niet het geval. Voorts heeft u op geen enkel moment melding gemaakt van een ‘bijt-incident’ (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 17 – zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 2 - 4). Dient in de marge te worden opgemerkt dat de door u neergelegde attesten bovendien loutere kopieën van met de hand geschreven attesten betreffen. Het mag duidelijk zijn dat ook hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het **ongeloofwaardig karakter** van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlesector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

U bent immers een volwassen man die opgroeide in een gezin waarin alle kinderen de kans kregen om (al dan niet in het buitenland) universitaire studies aan te vangen (zie CGVS 29.09.2020, p. 10 en 13). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u, net als uw oudere broer Mohammed, tandheelkunde kon gaan studeren aan de MSA University in Egypte. U beschikt bijgevolg over een degelijke scholing, alsook over een dosis (professionele) ervaring, wat uw kansen op de arbeidsmarkt (in geval van terugkeer) alleen maar ten goede kan komen. Zo stelde u dat u voor uw vertrek uit de Gazastrook bezig was aan uw specialisatiejaar en u er tevens stage liep (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 10 – zie CGVS dd. 28.10.2020, p. 9). Voor zover u aanhaalt dat u uw beroep bij terugkeer naar de Gazastrook niet zou kunnen/mogen uitoefenen omwille van uw veroordeling bij verstek dient te worden opgemerkt dat uw veroordeling reeds ongeloofwaardig bevonden (zie supra). Dat u bijgevolg in geval van een terugkeer niet aan de slag zou kunnen gaan als tandarts, en op die wijze in uw eigen onderhoud voorzien, heeft u dan ook geenszins aangetoond. Wat betreft de financiële situatie van uw gezin dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader tot aan zijn pensioen in 2015 tewerkgesteld was als arts in een medisch centrum te Gazastad en sindsdien een pensioen uitbetaald krijgt. Voorts blijkt dat uw gezin op vaste basis bijkomende financiële ondersteuning kregen van uw broer en uw zus in het buitenland (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 11). Waar uit uw verklaringen, alsook uit de door u neergelegde stukken, blijkt dat uw ouderlijke woning gedurende de oorlog van 2014 grotendeels verwoest werd, dient te worden opgemerkt dat u in dit verband uitdrukkelijk verklaarde dat uw gezin in het kader hiervan beroep kon doen op financiële steun van een liefdadigheidsinstelling (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 7).

Waar uit uw verklaringen blijkt dat uw ouderlijke woning tot op heden niet werd heropgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de grond waarop deze woning staat (in de al-Rimal wijk) nog steeds de eigendom van uw familie is (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 8).

Vervolgens kan op basis van uw verklaringen vastgesteld worden dat uw broer M. tot op heden in de Gazastrook verblijft en er tot op heden tewerkgesteld is in een medisch centrum (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 13). **Het CGVS ziet bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat u, in geval van een terugkeer naar de Gazastrook, niet, eventueel tijdelijk, opgevangen zou kunnen worden door uw broer, minstens op enige bijstand van zijn kant zou kunnen rekenen.**

Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden regelmatig contact heeft met uw familie (zie CGVS dd. 29.09.2020, p. 12 en 13). Niets uit uw verklaringen wijst erop dat u bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op uw familie noch dat zij niet bereidwillig zouden zijn om u te helpen. **Gezien bovenstaande vaststellingen kan er niet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook précaire levensomstandigheden zou kennen.**

In de marge dient eveneens te worden aangestipt dat uw verklaringen dat uw ouders en uw jongere broer zich op heden niet langer in de Gazastrook bevinden, loutere beweringen betreffen. Uit de stukken die u dienaangaande voorlegde, i.c. kopieën van de paspoorten van uw gezinsleden, blijkt weliswaar dat zij in Gaza in maart 2020 land hebben verlaten, niets meer en niets minder. Dat uw familieleden ondertussen niet terugkeerden naar Gaza en aldus, zoals u beweert, tot op heden nog steeds in het buitenland verblijven, toont u geenszins aan.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten.

U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.*

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort.

Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisceerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisceerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon.

Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. **Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.** Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen.

Uw identiteitskaart, uw beide paspoorten, uw geboorteakte uit Saoedi Arabië, uw geboorteakte afgegeven door de Palestijnse Autoriteit, de geboorteaktes van uw ouders, de identiteitskaarten van uw ouders, de paspoorten van uw ouders en uw broer A. alsook uw verblijfsvergunning uit Turkije bevestigen louter uw persoonsgegevens als de persoonsgegevens van uw familieleden, uw herkomst alsook uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om de voorgaande bevindingen om te vormen. Wat betreft de attesten van het Ministerie van Wonen en Werken betreffende de schade van uw woning en de foto's van de schade aan uw ouderlijke woning dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet betwist maar zoals hierboven reeds werd opgemerkt blijkt uit uw verklaringen dat uw familie sinds de oorlog van 2014 in een huurwoning verbleef en voor de kosten die hier aan verbonden waren kon rekenen op de steun van een liefdadigheidsinstelling (zie supra). Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het VN-Vluchtelingenverdrag, *juncto* de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Na een theoretische uiteenzetting over de bewijslast ontwikkelt verzoeker het middel als volgt. "Verzoekers asielrelaas bestaat in hoofdde uit diens vrees voor Harnas, door wie hij reeds twee maal gearresteerd werd en dewelke eveneens er voor gezorgd hebben dat hij intussen bij verstek veroordeeld werd voor een gevangenisstraf van 9 jaar. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat verzoeker niet kan geloofd worden in diens asielrelaas, alwaar er zich enkele tegenstrijdigheden zouden bevinden in diens verhaal. Echter kunnen deze zaken als volgt worden verklaard. Vooreerst is het zo dat verzoeker heel wat problemen had tijdens diens eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor er

enkele verklaringen foutief werden geregistreerd. Verzoeker gaf dit ook onmiddellijk aan tijdens diens eerste asielgehoor bij het CGVS. "Ja, hoe is dat verlopen voor jou? Het ging snel ik heb niet de ruimte gehad om uitgebreide antwoorden te geven. Het interview ging in het Engels. Ik werd vragen gesteld in het Engels. En mijn antwoorden waren ook in Engels. Ik had moeite om mij uit te drukken. Er was wel een tolk maar die sprak ook Engels. Bij interview van DVZ waar gevraagd werd naar redenen waarom u een verzoek heeft ingediend om internationale bescherming. Daar sprak tolk Engels? De tolk was een Arabier. Maar de tolk zei dingen niet hetzelfde als ik zei. Het kwam niet overeen met wat ik precies zei. En de ambtenaar heeft mij vragen gesteld in Engels. Heeft u alle hoofdredenen voor u asielrelaas vermeld? Neen. Wat heeft u niet kunnen vermelden? De dingen die ik niet heb vermeld dat zijn zaken die hier plaatsgevonden hebben. Terwijl ik hier ben. De evolutie betreffende mijn verhaal. Toen ik de verklaringen binnen krijg van het interview. Merkte ik dat die niet op dezelfde wijze zijn opgesteld als de wijze waarop ik het aangaf. Wat klopte er daar niet in? Er zijn zaken die ik heb vermeld in het kader van het relaas. Het zijn details. Ik heb gemerkt dat zij in een andere formulering werd geformuleerd. Wat werd er precies anders geformuleerd? Het verhaal van mijn opsluiting. Ik heb het verteld op een manier maar dan heb ik gemerkt dat het op een andere manier werd opgesteld. " (NPO I, p. 2). "Kan u eens zeggen. Wat staat niet genoteerd? Bijvoorbeeld aantal mensen die mij hebben aangevallen. Dat zijn de details. Het stond niet duidelijk terwijl ik het duidelijk heb verteld. Dat waren de voornamelijke zaken. Het zijn de specifieke details die het verschil maken in het verhaal en vandaag ben ik hier om die dan te bespreken." (NPO I, p. 3). In de bestreden beslissing stelt het CGVS dat verzoeker geen enkel bewijs levert van de foutief genoteerde verklaringen (stuk 1). Evenwel kreeg hij slechts enkel de notities in het Nederlands en kon hij deze pas thuis vertalen, waarbij hij op dat moment pas de fouten ontdekte. "Werden uw verklaringen op het einde vertaald voor u? neen. Heeft u een kopie gekregen van uw verklaringen? ja dat klopt maar in het Nederlands. En zij hebben mij dat doen tekenen. Terwijl ik helemaal geen Nederlands ken. " (NPO I, p. 3). "U heeft niet gemeld dat er problemen waren met tolk als ik het goed begrijp? Wat mij aanbelangt. Is het eindresultaat. Toen ik de papieren in ontvangst nam en die heb vertaald heb ik ontdekt wat de fouten waren in dat document. Ik dacht toen ik op interview was dacht ik niet dat er zulke fouten zullen staan. Daar heb ik niet in interview was. Toen ik terug kwam naar huis en ik ding zag. En dan heb ik mijn advocaat geraadpleegd en ik heb gezegd dat het zo en zo is." (NPO I, p. 3). Verder is verzoeker soms verward en is het voor hem niet altijd even gemakkelijk is om bepaalde vragen te beantwoorden, hetgeen op het asielgehoor bij het CGVS eveneens voor problemen zorgde. "Daarom dat ik zojuist ook al gezegd had dat jij antwoorden moet geven op mijn vragen. Zonder zelf een assumptie te maken. En dat antwoord los staat van vorige vraag? Telkens als jij vraag stelt moet ik dan volledige antwoord geven. Neen u hoeft niet telkens uw heel verhaal te vertellen, maar als ik vraag of er nog iets gebeurd is. Moest jij geantwoord hebben: er is rechtszaak en vonnis geweest? Ik heb antwoord neen gezegd want ik had al eerder gezegd. Er was al een rechtszaak" (NPO II, p. 13-14). "Het is belangrijk dat u vragen van de eerste keer zo correct mogelijk beantwoord. Ik vroeg u eerst of u ooit enige activiteit heeft gezien rondom woning. U zegt 'neen'. En nu zegt u 'ja' op juist dezelfde vraag. Jouw vraag was hoe wist wij dat zijn huis werd gebruikt als bureau en niet meer als woonhuis. Ik heb geantwoord op vraag. PO legt uit dat belangrijk is om op de vraag te antwoorden, en belangrijk dat u zelf geen inschatting maakt van wat ik al dan niet wil weten. Als u een vraag niet begrijpt of het is onduidelijk wil ik dat u dit zegt in plaats van zelf te gaan bedenken wat ik misschien bedoel of wil weten. " (NPO II p. 6). De verschillen tussen de verklaringen afgelegd bij DVZ en die bij het CGVS, zijn dan ook eerder te wijten aan een communicatieprobleem en doen geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker. Verder wordt hierna nog aangetoond dat verzoeker bij diens asielrelaas voor het CGVS ook in detail deze verschillen aanhaalde en kon verduidelijken (zie infra). Een eerste tegenstrijdigheid die het CGVS aanhaalt met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker heeft betrekking op de functie van diens ouderlijke huis nadat dit vernield werd. Het CGVS stelt dat verzoeker tijdens diens asielgehoor bij DVZ verklaarde dat het huis door Harnas gebruikt werd als opslagplaats, terwijl verzoeker bij het CGVS verklaarde dat het gezin het huis gebruikte om hun eigen materialen te bewaren (stuk 1). Evenwel maakt dit geen tegenstrijdigheid uit, gezien het gezin van verzoeker het huis effectief gebruikte om hun materiaal dat zij reeds hadden kunnen verzamelen te bewaren, terwijl Harnas er eveneens hun gereedschap bewaarde, gezien zij het huis hadden ingepalmd om er werken uit te voeren (vermoedelijk tunnels graven). Dit werd door verzoeker duidelijk aangehaald tijdens diens asielgehoor. "Waarom heeft u tegen DVZ het volgende verklaart. PO leest verklaringen ten aanzien van de DVZ voor waar verzoeker verklaarde dat Harnas de woning van verzoeker gebruikte als opslagplaats. En verzoeker gevraagd heeft aan leden van Harnas om materialen uit zijn woning te halen. Als gevolg daarvan is er conflict ontstaan. Strookt niet met wat u nu zegt.. Ik heb dat niet zomaar bedoelt. Ik heb gezegd dat zij hun gereedschappen daar hebben gezet. Niet dat zijn huis hebben gebruikt als opslag of magazijn voor hun materialen." (NPO II, p. 7). "Daarna ging ik om eten te kopen voor mij en bij terugkeer heb ik veel mensen gezien in ons huis. Bewapend en gemaskerd. En deze keer heb ik bij hun een grote graafmaterialen gezien. Moet ik een voorbeeld geven welke? Een machine dat tegels kapotmaakt. Een kleine tractor." (NPO II, p. 3). "Wat is er op die datum precies gebeurd?

Op die dag ging ik naar ons huis om de materialen te bewaken. En bij mijn aankomst in ons huis heb ik vier mensen daar gevonden. Eén van de vier was ongemaskerd. Van de familie (a. A.). Zij hadden gereedschappen mee om te graven. Ik heb aan hen gevraagd om de plaats te verlaten. Zij hebben geweigerd. Wij begonnen te discussiëren en daarna begonnen zij mij te slaan. " (NPO II, p. 3). Verder stelt het CGVS dat er ook omtrent het eerste incident waarbij verzoeker in het ouderlijke huis werd aangevallen door de aanwezige leden van Harnas, tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd. In de notities van het interview bij DVZ staat immers dat verzoeker slechts 5 à 6 uren zou zijn vastgehouden geweest op het politiebureau, niettegenstaande hij ten aanzien van het CGVS verklaart twee dagen te zijn vastgehouden geweest (stuk 1). Evenwel verklaart verzoeker reeds tijdens dit asielgehoor dat de duur van 5 à 6 uur betrekking heeft op diens verblijf in het ziekenhuis en niet op diens verblijf in het politiekantoor, waarbij hij volledig in detail beschrijft hoe diens arrestatie en vasthouding verlopen zijn. "Bij DVZ heeft u gezegd dat u een convocatie kreeg en u gedurende 5 à 6 uur op politiekantoor bleef. En men zei dat u niets tegen hen mocht doen of zeggen. En u vervolgens vrijgelaten werd. Dit strookt niet met wat u nu net heeft verteld: dat u twee dagen werd vastgehouden en men u gevraagd heeft naar uw banden met Ramallah.. (verzoeker snapt het niet) PO leest verklaringen bij DVZ voor. Neen, wat ik toen heb gezegd is dat ik vijf uur in ziekenhuis heb gebleven niet in politiekantoor. Zoals jij ziet de notities van DVZ zijn vol met fouten daarom, bij vorig interview met jouw kon ik niet alles zeggen, anders hadden wij geen tijd om mijn interview te doen. " (NPO II, p. 9). "En zij hebben ook met hun handen om mijn hoofd geslagen. Zij hebben mij naar een gebouw gebracht, een paar trappen, ik weet niet hoeveel trappen, daarna een gang dan een andere gang, dan naar trap, ik weet niet hoeveel trappen. Dan naar een andere kamer. (Er ontstaan discussie tussen verzoeker en tolk: verzoeker vraagt om niet onderbroken te worden en stelt dat hij alles tot in het kleinste detail zal vertellen. PO komt tussen: sommige details zijn niet zo relevant om jouw verhaal te begrijpen. Hoeveel gangen u door moest of hoeveel trappen u moest nemen bijvoorbeeld.. Dat voegt niet zoveel toe. Verzoeker: oké). Zij hebben mij naar een kamer gebracht. Gedurende s' nachts en 's avonds riep ik altijd dat ik naar toilet wou gaan. Niemand heeft mij beantwoord. Ik heb het op mij zelf gedaan. (Verzoeker weent) Mijn excuses. Zij hebben mij zo gelaten tot de dag nadien. De tweede dag kwamen zij langs en hebben mijn handen losgemaakt." (NPO II, p.3). Tevens toont verzoeker ook het verloop van diens arrestatie aan door middel van de officiële arrestatiedocumenten. "Document 8: Aanhoudingsbevel dd. 04.06.2015 (origineel) Wat? Een aanhoudingsbevel. Aanhoudingsmandaat voor wie? Voor mij Wat staat daarin? Het is een document van de politie er staat op dat de arrestatie gevraagd werd van de beklaagde. Dat ben ik. En die wordt afgegeven aan diegene die gearresteerd moet worden. Als officiële mededeling. Staat reden van uw arrestatie vermeld op dit attest? Op het document? (PO: Ja) neen. Van wanneer dateert dit document? 2 dagen na het eerste probleem. Gedateerd op 4 juni 2015 Waar diende u zich te melden? Het is niet een dagvaarding. Het is geen oproeping. Het is een aanhoudingsbevel. Zij komen mijn oppakken. Zij hebben huis aangevallen en hebben mij met gewone kleren meegenomen. Opgepakt buiten mijn wil onder dwang. Origineel?Ja." (NPO I, p. 16). "Document 9: Aanhoudingsmandaat voor 48 uur (origineel). Wat? Dat is een aanhoudingsbevel voor duur van 48 uur. Van wanneer dateert dit? Nadat zij mij hebben opgepakt. De dag erna. Het gaat over hetzelfde incident als vorige attest? Het eerste is dat zij mij arresteren en tweede is dat zij mij aanhouden op die plek voor twee dagen. Waar werd u vastgehouden? In het politiebureau van de stad Arafat. Het is net als een complex van de politie en veiligheidsdienst Staat hierop vermeld waarom u 48 uur wordt aangehouden? Ja, er staat het waarom op. En waarom? Desorganiseren, ontwrichten van de algemene veiligheid/openbare orde. Origineel? Ja." (NPO I, p. 17). Met betrekking tot het tweede incident, waarbij verzoeker bewusteloos naar het ziekenhuis werd gebracht naar aanleiding van het gevecht met Harnas, wordt verzoeker verweten tijdens diens gehoor bij DVZ te hebben verklaard slechts voor een korte periode vastgehouden geweest te zijn, niettegenstaande er bij het CGVS verklaard werd dat verzoeker bijna twee weken werd vastgehouden. Echter gaf verzoeker reeds helemaal in het begin, nog voor dat het asielgehoor goed en wel begonnen was, reeds aan dat dit niet correct genoteerd werd bij DVZ en hij wel degelijk had verklaard had twee weken vastgehouden geweest te zijn. "U moet nu zeggen wat er fout werd genoteerd. Het is belangrijk dat ik bij aanvang van ons gesprek weet wat er, al dan niet, niet correct was... Wat zijn de verklaringen die ik heb gezegd terwijl zij genoteerd hebben. (PO knikt). Ik heb twee problemen gehad. Bij het tweede probleem heb ik gezegd dat ik werd opgesloten voor twee weken. Dat werd niet genoteerd. Met hetzelfde probleem heb ik gemeld hoe ik aangevallen werd. Ik heb een paar details besproken. Maar ik heb gezien dat deze details niet genoteerd staan. (...) Wanneer werd u opgesloten voor twee weken? Dat vond plaats na het tweede probleem. Wanneer was dat? Juli 2015. " (NPO I, p. 3). Ook met betrekking tot deze arrestatie kan verzoeker de officiële documenten voorleggen. "Document 11: Aanhoudingsbevel dd. 16.07.2015 (kopie) Wat is dit? Dat is een aanhoudingsbevel van de openbare militaire instantie. Zo staat het erop. Wat staat erin? Er staat op dat die beklaagde op mij verschillende beschuldigingen zijn. Dat er lastens mij verschillende beschuldiging zijn. De eerste beschuldiging is het ontwrichten of desorganiseren van de openbare orde. En wraak nemen van de revolutionaire eenheid. En het contact opnemen met vijandige instanties. Tussen haakjes Ramallah.

Van wanneer dateert dit document? Het is op de tweede dag van mijn ziekenhuis opnamen over het tweede probleem. In het kader van mijn tweede probleem. Situeer dat eens in de tijd? 16 juli 2015. Het was twee dagen tot einde van Ramadan. Wie heeft dit document ontvangen? Mijn advocaat. Hoe heet uw advocaat? (M. J.)." (NPO I, p. 17) Verder wordt eveneens de volmacht van de advocaat voorgelegd. "Document 13: Volmacht advocaat (kopie) Wat? Dit is een kopie die ik heb afgedrukt aangaande volmacht aan advocaat Volmacht over wat? Na het tweede probleem toen de militaire vertegenwoordiger naar mij toe is gekomen en mij begon te verhoren. En hij zei dat hij mij zou aanhouden voor 15 dagen. Op basis daarvan hebben mijn ouders de advocaat gecontacteerd. Hij kwam toe en ik heb hem een volmacht gegeven zodat hij alle gerechtelijke procedure in mijn naam aangaat. Waar is origineel? in Gaza. Waarom legt u dit neer. Wat wilt u ermee aantonen? Ik wou laten zien dat ik een advocaat heb aangesteld na wat mij is overkomen. Het is pyramidische volgorde van de zaken. Er zijn nog andere documenten naast ook. Waarom heb ik document gebracht omdat advocaat zelf de gerechtelijke procedure zelf heeft aangegaan. "(NPO I, p. 18). Ook het medisch rapport dat werd opgemaakt naar aanleiding van de verwondingen die verzoeker opliep tijdens diens gevecht met DVZ, werd door verzoeker voorgelegd. "Document 12: Medisch rapport ai Shi fa (origineel?) Wat? Het is een medisch rapport over het tweede probleem Wat staat daarin? Er staat op dat ik slagen heb gekregen en ik kneuzingen heb opgelopen. En dat mijn rechterarm gebroken was. Wie heeft dit opgesteld? Het is een rapport van een ziekenhuis Welk ziekenhuis? Al Shifa." (NPO I, p. 17) In het licht van al deze bewijzen in combinatie met bijgevoegde verduidelijkingen, kan niet langer getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de verklaringen omtrent dit tweede incident. In de bestreden beslissing wordt ook aan de echtheid van de rechtszaak ten aanzien van verzoeker getwijfeld, waarbij het CGVS als hoofdargument stelt dat verzoeker hier geen melding van heeft gemaakt op diens gehoor bij DVZ. Evenwel heeft dit alles pas plaatsgevonden na het verhoor bij DVZ en gaf verzoeker ook hieromtrent bij het CGVS meteen aan dat hij dit aldus hierdoor niet heeft kunnen vermelden. Immers was hij op het moment van het gehoor bij DVZ nog niet op de hoogte. "Wat heeft u niet kunnen vermeiden? De dingen die ik niet heb vermeld dat zijn zaken die hier plaatsgevonden hebben. Terwijl ik hier ben. De evolutie betreffende mijn verhaal. Toen ik de verklaringen binnen krijg van het interview. Merkte ik dat die niet op dezelfde wijze zijn opgesteld als de wijze waarop ik het aangaf. Wat klopte er daar niet in? Er zijn zaken die ik heb vermeld in het kader van het relaas. Het zijn details. Ik heb gemerkt dat zij in een andere formulering werd geformuleerd. Wat werd er precies anders geformuleerd? Het verhaal van mijn opsluiting. Ik heb het verteld op een manier maar dan heb ik gemerkt dat het op een andere manier werd opgesteld. " (NPO I, p. 2). "Dat was niet mijn vraag. Heeft u alles in grote lijnen kunnen vertellen tegen DVZ? Ja. dat heb ik kunnen melden maar er zijn dingen die plaats hebben gevonden. Tijdens het afwachten van tweede interview. Hier bij cgvs." (NPO I, p. 3). Verzoeker nu achteraf verwijten dat hij dit niet heeft aangegeven bij DVZ is dan ook manifest onzorgvuldig en onterecht. Voorts heeft verzoeker ook hiervan nagenoeg alle officiële documenten kunnen verzamelen, waarbij duidelijk het verloop van de rechtszaak gevolgd kan worden. "Document 14: Aanvraag om gerechtelijk dossier te bekomen (kopie) Wat? Het is een document van .. er was een zaak, een proces, en dat proces. Ik heb aan mijn advocaat gevraagd om de uitspraak fastens mij, er was een uitspraak gegeven voor mij, en een kopie van de zaak gebeurd door aanvraag in te dienen om een kopie te bekomen. Dit is een aanvraag om de documenten te bekomen van rechtbank die lastens mij zijn opgesteld. Van wanneer dateert dit? Dat dateert van begin van dit jaar. Januari Origineel? Een kopie. Ik kan trouwens het origineel niet bekomen. Het originele blijft bij rechtbank zelf. Document 15: Vonnis rechtbank (origineel) Wat? Dit is een document van de rechtbank waarin de beschuldigen staan lastens mij. Het zijn de drie beschuldigingen die ik eerder heb aangehaald. Dat document. Ik was er niet bij de zitting. Het ging bij verstek door. Mijn advocaat heeft het bijgewoond. En met die beschuldigingen hebben zij mij veroordeeld tot 9 jaar cel. Zij hebben mij een celstraf gegeven van 9 jaar en zij hebben mij verboden om het uitoefenen van job als tandheeldkundige. Is dit het vonnis? Dit is het vonnis van de rechtbank. En het is een origineel document. Hoe heeft u dat in België gekregen? Nadat de advocaat het vonnis in ontvangst heeft genomen heeft hij die aan ouders gegeven en ouders hebben het ook met DHL naar mij gestuurd. Van wanneer dateert vonnis? 17/12/2018. Bent u in beroep gegaan hiertegen? Ja, ik ben in beroep gegaan, ik Het de advocaat in mijn naam een beroep doen er tegen. Document 16: Uitspraak beroep (origineel) Wat? De reactie op het beroep. Zij hebben het beroep afgewezen. En zij argumenteerde dat uitspraak, de straf, uitvoerbaar is. Dat het vonnis uitvoerbaar is vanaf zij mij arresteren. Origineel? Ja. Van wanneer dateert dit attest? Zes maanden na rechtbank kwam het vonnis betreffende het weigeren van verzet. Om precies te zijn is het op 14.05.2019. Document 17: Reisverbod (kopie) Wat? Het is een document dat gepubliceerd werd. Zij hebben naam op gezet dat ik verboden ben om te reizen. Zij hebben aan gresovergangen bezorgd dat het voor mij verboden was om te reizen. Hoe komt u hieraan? Via een connectie van de advocaat. Het is een foto op gsm gemaakt. Sinds geldt verbod om uit te reizen? Sinds december 2019. Om precies te zijn 12 december. Kopie? Ja. "(NPO I, p. 18-19). In de bestreden beslissing maakt het CGVS zich vervolgens de bedenking dat het merkwaardig is dat verzoeker tweemaal werd vrijgelaten (stuk 1). Echter gaf verzoeker duidelijk aan dat diens vrijlatingen te wijten waren aan het gebrek aan officiële bewijzen. "Hoe kwam u

vrij? Na ondervraging en na aflopen van 48 uur van arrestatie bevel was er gene wettelijk reden om mij nog langer aan te houden. " (NPO II, p. 9) Zoals hierboven reeds verduidelijkt werd door middel van de beschrijvingen van de arrestatiedocumenten, dient Harnas een arrestatie/veroordeling correct te laten verlopen, waarbij zij afhankelijk zijn van de wettelijke procedures. Hierdoor kon verzoeker enkel en alleen voor een langere tijd worden vastgehouden worden in het geval er voldoende ernstige bewijzen van schuld voor handen zijn, net zoals dat hier in BELGIË ook het geval is. Op het moment van de eerste twee arrestaties waren deze bewijzen nog niet voorhanden. "Als zij bewijzen tegen u hebben vervalst. Waarom hebben zij u dan niet gewoon vastgehouden? Destijds van mijn arrestatie hadden zij zulke bewijzen niet." (NPO II, p. 12). Dit is meteen ook de reden dat verzoeker de grens heeft kunnen oversteken, gezien er op dat moment nog geen rechtszaak tegen hem geopend werd. Het is pas achteraf, op het moment dat verzoeker zich reeds in het buitenland bevond, dat Harnas er in slaagde om - weliswaar vervalst - bewijsmateriaal te verzamelen en het proces tegen verzoeker gestart werd. Aldus mag uit het voorgaande duidelijk blijken dat wel degelijk geloof dient gehecht te worden aan de verklaringen van verzoeker, die bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging koestert, gezien hij reeds veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden. Hierbij dient bovendien benadrukt te worden dat er tussen het persoonlijk onderhoud van verzoeker voor het CGVS op 29 september 2020 en dat op 28 oktober 2020, geen enkele tegenstrijdigheid is. Ook dit toont de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas aan. Het feit dat verzoeker geen asielbescherming heeft aangevraagd in Turkije doet hier geen afbreuk aan. Immers kon verzoeker er initieel legaal verblijven, waardoor hij geen risico op repatriëring liep. Op het moment dat zijn verblijfsstatuut afliep is verzoeker vervolgens naar BELGIË gereisd, gezien een asielbescherming in TURKIJE in de praktijk onbestaande is. De toekenning van de vluchtelingenstatus conform art. 48/3 Vw. dringt zich op. Minstens dient een bijkomend onderzoek te worden uitgevoerd naar de veroordeling van verzoeker, waarbij hij de mogelijkheid krijgt zijn asielrelaas verder in detail uiteen te zetten. Het eerste middel van verzoeker is gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; artikel 1 van het VN-Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het EVRM; *juncto* de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker voert vooreerst aan dat het CGVS erkent dat de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn maar stelt dat een verwijzing naar de algemene socio-economische situatie niet volstaat. Volgens verzoeker gaat het CGVS daarbij evenwel uit van een volledig foutieve of minstens selectieve feitenvinding met betrekking tot de socio-economische situatie van verzoeker en zijn familie. Hij wijst er op dat de financiële toestand van het gezin er sterk op achteruit is gegaan sinds de leden van Hamas hun intrek hebben genomen in het buurhuis en de woning van het gezin dat vervolgens vernield werd. Hij wijst op zijn verklaringen bij de verwerende partij: "Uw woning moest volledig heropgebouwd worden. Is dat ondertussen gebeurd? Neen. Omwille van welke reden (-en) is dit niet gebeurd? Er was geen geld. Financieel was dat niet mogelijk en er was geen bouw materiaal voorhanden in Gaza." (NPO I, p. 8). Hierdoor diende verzoeker immers terug te keren uit EGYPTE en zijn studies stop te zetten, gezien het gezin geen middelen meer had om hem hiervoor te ondersteunen "Zojuist gezegd dat verblijfsvergunning geldig was tot 09/2015 en u heeft Egypte al verlaten in 03/2015. Omwille van welke redenen toen al land verlaten? wat er gebeurde is al volgt. Toen er oorlog was in 2014. Ons huis werd gebombardeerd. En de psychische en financiële toestand van mijn familie, ouders, was zeer slecht. En ik was zelf van plan om voor die datum terug te keren. Maar de toestand van de grensovergang was gesloten. Wat er gebeurde is: de financiële ondersteuning van vader was verdwenen. Er was geen steun meer. Ik had geen geld. En ik heb geprobeerd bij een aantal klasgenoten, vrienden, omdat ik huur niet kon betalen van plaats waar ik verbleef. En ik was aan wachten op opening van grensovergang zodat ik naar mijn ouders kon terug keren. En op dat moment, destijds, was het zo dat ik samen bij mijn ouders moest zijn in die moeilijke periode. En dat ik hen ondersteun. " (NPO I, p. 7). Dit maakt dat verzoeker diens specialisatiejaar niet heeft kunnen afronden, hetgeen zijn tewerkstelling zal verhinderen. "Wanneer bent u afgestudeerd? Het is zo dat mijn studies vijf jaar duurden en één jaar specialisatie. Ik heb mijn vijf jaar studie afgemaakt tijdens de oorlog van 2014. En vervolgens was ik van plan om verder te doen aan de universiteit. Mijn specialisatie verder te doen. Maar ik kon het niet omwille van financiële redenen. "(NPO I, p. 10). Er zomaar van uitgaan dat verzoeker 'gemakkelijk' zou kunnen werken is dan ook niet redelijk. Verder kan verzoeker ook geenszins akkoord gaan met het gewicht dat wordt gegeven aan het feit dat het gezin van verzoeker nog steeds in het bezit is van hun grond met vernield huis, gezien de waarde van deze eigendom verwaarloosbaar is wegens de aanwezigheid van de leden van Harnas. "Hoe heeft uw familie gereageerd op de komst van deze persoon? Zij waren niet tevreden zeker. En daardoor worden zij bezorgd om ons en over ons huis. Hebben zij naar aanleiding van deze bezorgdheid stappen ondernomen om tot oplossing te komen? Ja Leg eens uit? Eerst hebben mijn familie geprobeerd om ons huis te verkopen. Maar zodra dat de mensen die ons huis willen kopen weten naast huis ligt van (a. A.) willen zij het niet meer kopen. " (NPO II, p 5). Aldus is het geenszins zo dat verzoeker zich in een uitermate goede financiële positie bevindt, zoals het CGVS doet uitschijnen in de bestreden beslissing.

Verzoeker riskeert aldus wel degelijk terecht te komen in mensonwaardige omstandigheden, gezien de uiterst precare economische en humanitaire situatie in GAZA."

Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst er op dat er regelmatig escalaties van grootschalig geweld zijn en dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wat recent nog maar eens werd aangetoond door de recente bombardementen in Gaza in mei 2021 waarbij opnieuw vele burgerslachtoffers vielen en citeert daarbij uit stukken 3, 4, 5 en 6 bij het verzoekschrift. Experts gewagen zelfs van een schending van het internationaal humanitair recht (stuk 7) en ook in de afgelopen jaren waren opflakkingen van het aanslepend geweld in Gaza schering en inslag (stuk 8). Vervolgens citeert verzoeker verschillende bronnen waaruit volgens hem blijkt dat het jarenlange geweld en de verschillende militaire operaties hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, waaronder UNDP, *"Three Years after the 2014 Gaza Hostilities"*, 31 Mei 2017, <http://bit.ly/2yXaU04>, p.12 en stuk 4; UNSCO, *"Report to the Ad Hoc Liaison Committee"*, mei 2017, p.15. en stuk 4.; BTselem, *"Deliberately targeting homes in Gaza, Israel kills 13 civilians, 2 of them minors"*, 12 juni 2019, https://www.btselem.org/qaza_strip/20190612_targeting_inhabited_Gazan_homes, en stuk 5; PCHR, *"Around 70 Airstrikes within 12 Hours...Israel Violates the Gaza Strip: Pregnant Woman and her Baby Girl Killed...Residential Buildings Targeted...and Israeli Attacks Continue"*, 4 mei 2019, <https://pchrqaza.org/en/?p=12442> en stuk 5; Report of the Independent Commission of Inquiry on the 2014 Gaza Conflict - A/HRC/29/52, §24 en stuk 4; UNHCR, Country of Origin *"Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return"*, 23 februari 2018, p. 5-6, <https://www.refworld.org/docid/5a9908ed4.html> en stuk 6; UNSCO, *"Gaza ten years later"*, juli 2017, p. 3, <https://unsco.unmissions.org/Qaza-ten-vears-later-report-iulv-20> en stuk 4; UNSCO, *"Gaza ten years later"*, juli 2017, p. 3, <https://unsco.unmissions.org/Qaza-ten-vears-later-report-iulv-2017> en stuk 4. Verzoeker wijst vervolgens op de restricties opgelegd door Israël en het inkrimpen van de internationale hulp in Gaza die een enorme impact hebben op de leefomstandigheden van de Palestijnse bevolking en het feit dat ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in de Gazastrook voedselonzekeer zijn en de werkloosheid er 54,9 procent bedraagt; dat toegang tot drinkbaar water en elektriciteit kritiek is en dat de medische sector kampt met een gebrek aan materiaal (The World Bank, *Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee*, 27 september 2018, p. 5, <http://documents.worldbank.org/curated/en/413851537281565349/pdf/129986-REVISED-World-Bank-SeDt-2018-AHLCReport-final.pdf> en stuk 4; The World Bank, *Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee*, mei 2017, p. 8, <http://www.worldbank.org/en/countrv/westbankandqaza/publication/economic-monitorinq-report-to-the-ad-hocliaisoncommittee-mav-2017> en stuk 4; The World Bank, *Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee*, p. 9, 27 september 2018, <http://documents.worldbank.org/curated/en/413851537281565349/pdf/129986-REVISED-World-Bank-Sept-2018-AHLCReport-final.pdf> en stuk 4; OCHA, *Humanitarian Bulletin occupied Palestinian territory*, november 2018, https://www.ochaopt.org/sites/default/files/hummonitor_november_2018.pdf en stuk 4; UNHCR, Country of Origin *Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*, p. 15, https://www.ecoi.net/en/file/local/1425917/1930_1520326763_5a9908ed4.pdf en stuk 4; UNHCR, Country of Origin *Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*, p. 15, https://www.ecoi.net/en/file/local/1425917/1930_1520326763_5a9908ed4.pdf en stuk 4; Nickolav Mladenov - Special Coordinator for the Middle East Peace process, *"Briefing to the security council on the situation in the Middle East"*, 27 augustus 2019, pp. 3-4, https://unsco.unmissions.org/sites/default/files/security_council_briefing_-_27_august_2019.pdf en stuk 5.). Verzoeker besluit zijn betoog door te stellen dat *"De Palestijnen, die als groep gevisieerd worden, hebben onder meer te lijden onder water- en voedselgebrek, onder een gebrekkige gezondheidszorg die nog verder bemoeilijkt wordt door stroomonderbrekingen en door Israëlische inmenging in de bewegingsvrijheid van NGO's en Agentschappen. Daarenboven heeft het geweld niet alleen een fysieke, maar ook een psychologische impact op het welzijn van de bevolking, waaronder een belangrijke impact op zijn minderjarige bevolking. Daarnaast was er een forse stijging van het aantal burgerslachtoffers door de opflakking van het meiconflict. Dit conflict heeft nogmaals aangetoond dat het geweld op elk ogenblik kan oplaaien, met burgerslachtoffers en verslechtering van de humanitaire situatie tot gevolg, zonder dat daar enige vorm van waarschuwing aan voorafgaat. Alwaar dergelijke omstandigheden onder toepassing van artikel 3 EVRM vallen, gelet op de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften (zie supra), het feit dat Palestijnen een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap, de internationale verplichtingen van Israël en de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan niet anders dan besloten worden dat verzoeker, bij een terugkeer naar diens land van herkomst risico op vervolging loopt of minstens riskeert ernstige schade te ondervinden."*

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en ondergeschikt het dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift

1. Weigeringsbeslissing CGVS dd. 10 mei 2021, zoals op 11 mei 2021 ter kennis gebracht aan verzoeker;
2. Toelatingsbeslissing van het Bureau voor Juridische tweedelijnsbijstand te BRUGGE tot de volledige kosteloosheid dd. 31 mei 2021;
3. NY Times, " *More than 30 dead in Gaza and Israel as Fighting Quickly escalated*", <https://www.nytimes.com/2021/05/11/world/middleeast/israel-qaza-airstrikes.html>;
4. AL JAZEERA, " *Wake up screaming: Gaza's children traumatised by Israeli war*", <https://www.aljazeera.com/news/2021/5/30/wake-up-screaming-qaza-childrentraumatized-by-israeli-war>
5. AL JAZEERA, " *Gaza attacks: Fear, finality, and farewells as bombs rained down*", <https://www.aljazeera.com/news/2021/5/22/gaza-attacks-fear-finality-andfarewells-as-bombs-rained-down>
6. REUTERS, " *Gaza conflict intensifies with rocket barrages and air strikes*", <https://www.reuters.com/world/middle-east/biden-expects-spiralling-israel-qazaconflict-end-soon-2021-05-12/>;
7. DE STANDAARD, " *VN-Veiligheidsraad komt in spoedzitting bijeen om Israëlisch-Palestijns conflict te bespreken*";
8. ADDENDUM NANSEN NOTE 2019/1: SITUATIE IN DE GAZASTROOK TUSSEN APRIL EN AUGUSTUS 2019.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 18 november 2021 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, " *Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021 (hyperlink). Uit de geconsulteerde informatie in deze geactualiseerde COI Focus besluit verwerende partij dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn maar dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Verwerende partij legt ter terechtzitting van 9 december 2021 een aanvullende nota neer waarin wordt verwezen naar de COI Focus: " *Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 30 november 2021. Deze aanvullende nota blijkt evenwel geen internetadres te bevatten waarop dit document kan worden geraadpleegd, noch wordt dit document aan de aanvullende nota toegevoegd. Na heropening van de debatten en oproeping om te verschijnen op 6 januari 2022 bij tussenarrest nr. 265.739 van de Raad van 17 december 2021, wordt dit document ter kennis gebracht door middel van een aanvullende nota dd. 22 december 2021.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 8 december 2021 neer waarin verzoeker volgende documenten bijbrengt: (1) NANSEN Bijdrage, " *De beschermingsnood van Palestijnen onder UNWRA-mandaat van Gaza en Libanon*"; (2) EASO, " *COI Query Gaza Strip*", 8 June 2021 en (3) ACAPS, " *Thematic Report Palestine Escalation of Hostilities, September 2021*", 05 October 2021.

Verzoeker legt, na de heropening van de debatten een aanvullende nota dd. 3 januari 2022 neer waarin hij verwijst naar de recente verklaring van de Speciale Coördinator van de Verenigde Naties voor het vredesproces in het Midden-Oosten, Tor Wennesland aan de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties van 21 december 2021 waarin hij zijn sterke bezorgdheid uit over de evolutie van de veiligheidssituatie in de bezette Palestijnse gebieden, waaronder de Gazastrook; OCHA, Protection of Civilians occupied Palestinian territory, 7-20 december 2021 en volgende persartikels: De Morgen, Israël voert eerste luchtaanval op Gaza uit sinds wapenstilstand; VRT NWS, " *Israël voert luchtaanvallen uit op militaire doelwitten Gaza*" en De Tijd, " *Israël voert luchtaanvallen uit op Gaza*" (hyperlinks)..

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoekschrift zijn originele identiteitskaart, zijn originele oud Palestijns paspoort (17 augustus 2009-16 augustus 2014) en originele recent paspoort (28 augustus 2014 – 27 augustus 2019); zijn originele geboorteakte uit Saoedi-Arabië; zijn originele geboorteakte afgeleverd door de Palestijnse autoriteit en kopieën van de geboorteaktes van zijn ouders en van hun identiteitskaarten, neer. Zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook wordt niet betwist.

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*. Artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet.

Artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker terecht heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, wat verder ook niet wordt betwist in het verzoekschrift.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2.1. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers problemen met Hamas in de Gazastrook. Volgens zijn verklaringen werd tijdens de oorlog in 2014 de woning van zijn ouders vernield door een bombardement, nadat de familie door Israël werd gewaarschuwd om de woning te verlaten omdat een bombardement zou worden uitgevoerd op de woning van hun buurman, A.a.A., een

leider van Hamas. De ouderlijke woning in de Al Rimal-wijk in Gazastad was door zijn vader, een arts, gebouwd nadat het gezin vanuit Saoedi-Arabië naar Gaza was teruggekeerd in 2000. Verzoeker ging in 2009 tandheelkunde studeren in Egypte maar moest in 2015 terugkeren naar Gaza omdat de financiële situatie dit niet langer toeliet. Na de verwoesting van het huis in Al Rimal verbleef de familie in een huurwoning in Tel al Hawa. De leider van Hamas, A.a.A., kocht in 2013 de woning in Al Rimal gelegen naast de ouderlijke woning van verzoeker. Dit stuitte op veel verzet van de buurtbewoners omdat zij vreesden dat de wijk door de aanwezigheid van een Hamasleider het doelwit zou worden van Israëlische bombardementen in geval van escalaties in het geweld tussen Hamas en Israël. De Hamasleider bleef evenwel in de woning, en de ouderlijke woning van verzoeker werd door een Israëlisch bombardement verwoest in 2014. Na afloop van de oorlog in 2014 vroeg verzoekers vader een schadevergoeding voor de geleden schade en zamelde de familie materialen in nodig voor de heropbouw van de woning. Om diefstal te voorkomen besloten verzoeker en zijn broer om beurtelings de materialen te bewaken. Op 2 juni 2015 trof verzoeker in de woning vier personen aan, waarvan drie gemaskerd. Hij vroeg hen de woning te verlaten maar zij weigerden, wat resulteerde in een handgemeen. De burens kwamen tussenbeide waarna de gemaskerde mannen vertrokken. Verzoekers vader ging met hem naar het ziekenhuis voor een medisch onderzoek maar op 4 juni 2015 werd verzoeker in de huurwoning in Tel al Hawa opgepakt door de politie en twee dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld in het Arafat politiecentrum. Na zijn vrijlating keerde hij terug naar de huurwoning. Midden juli 2015 moest verzoeker door omstandigheden opnieuw de materialen in de ouderlijke woning bewaken. Nadat hij eten had gekocht en teruggekeerd was naar de woning bevonden zich een groot aantal gewapende en gemaskerde personen in het huis die met een graafmachine aan het werk waren, naar verzoeker vermoedt om een tunnel te graven. Verzoeker begon te schreeuwen dat ze het huis moesten verlaten maar werd aangevallen en in elkaar geslagen. Hij werd wakker in het Al Shifa ziekenhuis en werd daar bezocht door twee geüniformeerde mannen die hem zegden dat hij gearresteerd was. Omwille van zijn medische toestand werd hij eerst vijf dagen vastgehouden in het ziekenhuis en daarna overgebracht naar de Ansar gevangenis waar hij negen dagen werd vastgehouden en ondervraagd werd. Zijn ondervragers wilden volgens verzoekers verklaringen vooral weten met wie hij communiceerde in Ramallah. Hij werd bij gebrek aan bewijzen vrijgelaten en hij keerde terug naar de huurwoning eind juli 2015. Hij verliet de Gazastrook op 4 december 2015 en verbleef vervolgens in Turkije tot midden 2018, waarna hij doorreisde via Griekenland naar België waar hij op 30 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Volgens zijn verklaringen verlieten zijn ouders en jongste broer Gaza in 2020 en verblijven heden in Turkije. Verzoekers zus A. woont in Noorwegen sinds 2021 en zijn oudste broer S. woont in Zweden sinds 2011 nadat hij problemen kreeg met Hamas (notities PO I, p. 12), terwijl enkel zijn broer M. nog in Gaza woont.

5.2.2. Naast de bovenvermelde identiteitsdocumenten, legt verzoeker een reeks documenten neer die betrekking hebben op zijn vluchtmotieven, met name documenten met betrekking tot zijn medische behandelingen; met betrekking tot zijn aanhouding en de rechtszaak voor de rechtbank die tegen hem werd aangespannen wegens verstoring van de openbare orde en die resulteerde in een vonnis waarbij hij tot negen jaar gevangenisstraf werd veroordeeld en hem verbod wordt opgelegd om het beroep van tandheerkundige uit te oefenen; met betrekking tot het uitreisverbod dat tegen hem werd uitgevaardigd; een document met betrekking tot zijn werkloosheid en foto's met betrekking tot de schade aan de ouderlijke woning. De Raad stelt vast dat volgens het administratief dossier het vonnis van de rechtbank dd. 17 december 2018 en het arrest in beroep dd. 14 mei 2019 originele documenten zijn. Ook het aanhoudingsmandaat dd. 4 juni 2015 en het aanhoudingsmandaat voor 48 uur zijn originele documenten. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat de authenticiteit van deze documenten als dusdanig betwist wordt. Deze documenten worden in de bestreden beslissing niet inhoudelijk beoordeeld door verwerende partij. Er wordt enkel gewezen op het feit dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas, wat volgens verwerende partij *in casu* niet het geval is. Er zijn verder geen elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier op basis waarvan de authenticiteit van deze documenten als dusdanig in twijfel worden getrokken.

Aan de medische attesten wordt in de bestreden beslissing geen bewijswaarde toegekend in de bestreden beslissing omdat deze worden neergelegd in het kader van een ongeloofwaardig bevonden relaas, deze documenten slechts uitspraak kunnen doen over de letsels die verzoeker opliep maar nooit een sluitend bewijs kunnen vormen voor de omstandigheden waarin hij deze verwondingen zou hebben opgelopen; het tweede attest niet strookt met zijn eigen verklaringen en het louter met de hand geschreven attesten zijn. Aan het door verzoeker neergelegde inreisverbod kan blijkens de bestreden beslissing "*hoe dan ook geen bewijswaarde*" worden toegekend, omdat het een makkelijk te vervalsen kopie betreft, het enkel voor interne doeleinden bedoeld is en het mag verbazen dat hij dit document in zijn bezit heeft en dat zijn verklaring dit via een connectie van zijn advocaat verkregen te hebben een blote bewering is.

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om zo spoedig mogelijk alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben de taak om deze elementen in samenwerking met de verzoeker te beoordelen volgens de hierboven uiteengezette principes. De asielinstanties dienen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te beoordelen en houden rekening met onder meer alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast; en de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden. Uit deze bepaling kan niet blijken dat er een hiërarchie bestaat tussen de verklaringen van de verzoeker en de door hem overgelegde documenten maar moeten alle elementen uit het dossier samen worden gelezen in het licht van de beschikbare landeninformatie.

Verder volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de loutere vaststelling dat een kopie wordt voorgelegd van een document niet volstaat om dergelijk document niet in aanmerking te nemen of er elke bewijswaarde aan te ontfangen (EHRM, *M.A. Zwitserland*, Nr. 52589/13, 18 november 2014, § 60-68). Het Hof van Justitie benadrukte reeds de verplichting onder artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn *“om het verzoek op individuele basis te beoordelen, waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met de door de verzoeker overgelegde relevante documenten, zonder te vereisen dat die documenten noodzakelijkerwijs geauthenticeerd zijn”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 42) en dat *“elk document dat door de verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming is overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95, zodat het feit dat dit document niet kan worden geauthenticeerd of dat er geen objectief verifieerbare bron is, als zodanig niet kan rechtvaardigen dat een dergelijk document wordt uitgesloten van de behandeling waartoe de beslissingsautoriteit dient over te gaan overeenkomstig artikel 31 van richtlijn 2013/32”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, punt 44). Zo een kopie in beginsel een geringere bewijswaarde kan hebben dan een origineel document, kan het geenszins zonder meer om die reden alleen volledig buiten beschouwing worden gelaten.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing verwerende partij geen enkele inhoudelijke beoordeling maakt van de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot de gerechtelijke procedure die tegen hem gevoerd werd en waarin hij bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een beroepsverbod. Verzoeker lichtte deze documenten toe tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 23 september 2020, ruim twee jaar na de indiening van zijn verzoek en het interview bij de DVZ op 4 september 2018. Uit deze documenten blijkt dat het vonnis van de rechtbank dateert van 17 december 2018, dus enkele maanden na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals terecht opgeworpen in het verzoekschrift blijkt uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat verzoeker verklaarde, gevraagd wat hij niet heeft kunnen vermelden tijdens het interview met de DVZ: *“Wat heeft u niet kunnen vermelden? De dingen die ik niet heb vermeld dat zijn zaken die hier plaatsgevonden hebben. Terwijl ik hier ben. De evolutie betreffende mijn verhaal.”* (notities PO I, p. 2) en *“Dat was niet mijn vraag. Heeft u alles in grote lijnen kunnen vertellen tegen DVZ? Ja. dat heb ik kunnen melden maar er zijn dingen die plaats hebben gevonden. Tijdens het afwachten van tweede interview. Hier bij cgvs.”* (NPO I, p. 3). Uit de voorgelegde documentatie blijkt dat de rechtszaak heeft plaatsgevonden na het interview bij de DVZ en uit zijn verklaringen blijkt dus duidelijk dat hij tot tweemaal toe heeft gezegd dat er dingen gebeurd zijn terwijl hij in België was, maar hem op dat ogenblik niet wordt gevraagd om welke dingen het gaat. Later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud licht hij evenwel de door hem neergelegde documenten toe, waaronder het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest in beroep.

Verder wijst verzoeker in het verzoekschrift terecht op het feit dat op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud verzoeker aangeeft dat hij iets wil duidelijk maken en rechtzetten en verklaart *“Sommige vragen die jij mij hebt gesteld heb ik al geantwoord. Ik heb al geantwoord maar jij stelt op een andere manier. En ik geef antwoord op basis van vorige antwoorden. Ik geef een voorbeeld. Jij hebt mij gevraagd: Is er iets gebeurd na jouw vertrek. Ik heb gezegd neen want ik heb antwoord gegeven. Want eerder heb ik gezegd dat rechtszaak is geweest en vonnis. Ik wil gewoon zeggen dat sommige zaken eerder al had gezegd en niet nog eens gezegd. Daarom dat ik zojuist ook al gezegd had dat jij antwoorden moet geven op mijn vragen. Zonder zelf een assumptie te maken. En dat antwoord staat los van vorige vraag? Telkens als jij vraag stelt moet ik dan volledige antwoord geven. Neen u hoeft niet telkens uw heel verhaal te vertellen, maar als ik vraag of er nog iets gebeurd is. Moest jij geantwoord hebben: er is rechtszaak en*

vonnis geweest? Ik heb antwoord neen gezegd want ik had al eerder gezegd. Er was al een rechtszaak. (...)" (notities PO II, p. 14). Uit het voorgaande blijkt in elk geval dat verzoeker spontaan heeft aangegeven hoe hij de vragen heeft geïnterpreteerd en dat dit verklaart waarom hij zaken die hij reeds had verteld niet herhaalde. Bovendien blijkt uit de lezing van het geheel van zijn verklaringen, met name tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij toen reeds had aangegeven dat er nieuwe feiten waren na het interview bij de DVZ en dat het om de veroordeling door de rechtbank ging.

In de vragenlijst CGVS wordt gevraagd of hij door een rechtbank veroordeeld is geweest en of tegen hem een proces voor een rechtbank is gestart (vragenlijst CGVS, vraag 3, 3) waarop hij negatief antwoordt. Uit de voorgelegde documenten blijkt duidelijk dat hij op dat ogenblik nog niet veroordeeld was. In zoverre in de bestreden beslissing het niet aannemelijk wordt geacht dat verzoeker op dat ogenblik nog niet op de hoogte zou zijn geweest van de procedure tegen hem, blijkt uit de door hem voorgelegde volmacht aan zijn advocaat dat hij deze volmacht verleende op 16 juli 2015. Uit zijn verklaringen blijkt dat deze advocaat door zijn vader werd ingeschakeld toen hij in de gevangenis zat (notities PO I, p. 18), dat zijn advocaat toen een arrestatiebevel heeft ontvangen en dat de zaak dan naar de rechtbank is gegaan maar na zijn vertrek (notities PO II, p. 11-12). Uit zijn verklaringen blijkt ook duidelijk dat hij in december 2015 uit Gaza vertrokken is en er nadien niet meer is teruggekeerd. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de voorgelegde documenten kan duidelijk blijken wanneer de zaak naar de rechtbank is gestuurd. Verder stelt de Raad vast dat uit de kopie van de aanvraag aan de rechtbank van Eerste Aanleg te Gaza om het gerechtelijk dossier te bekomen blijkt dat de advocaat op vraag van verzoeker deze kopie aanvroeg op 15 januari 2020. Het is niet betwist dat verzoeker zich niet meer in Gaza bevond op het ogenblik dat zijn zaak behandeld werd door de rechtbank van Eerste Aanleg in Gaza, zodat kan aangenomen worden dat hij geen ongehinderde toegang had tot informatie over zijn dossier voor de rechtbank. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker op het ogenblik van het interview bij de DVZ op de hoogte moet zijn geweest van het feit dat er een rechtszaak tegen hem hangende was, kan uit het enkele gegeven dat hij nee antwoordde op bovenvermelde vraag of hij ooit veroordeeld is geweest door een rechtbank, dan wel of er een proces voor een rechtbank is gestart, niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn veroordeling bij verstek door de rechtbank en bevestiging in beroep, besloten worden. De Raad wijst in dit verband vooreerst op de spontane verklaringen van verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het verslag van het interview bij de DVZ vol fouten zit en dat de vragen in het Engels werden gesteld. Uit de vragenlijst blijkt ook dat hierin uitdrukkelijk wordt gevraagd aan de verzoeker om nauwkeurig, *"maar in het kort"* weer te geven waarom hij problemen vreest bij terugkeer, *"dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft"* en dat op het CGVS *"de mogelijkheid wordt geboden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven"* (vragenlijst CGVS, punt 1 – voorafgaand advies). Verder blijkt uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS eveneens dat verzoeker over het interview bij de DVZ, gevraagd hoe dit verlopen was voor hem, verklaart: *"Het ging snel ik heb niet de ruimte gehad om uitgebreide antwoorden te geven (...)"* (notities PO I, p. 2). Het is in dergelijke omstandigheden niet uitgesloten dat verzoeker gezien de korte tijdsperiode waarin het interview plaatsvond en de verwachting dat hij zijn verklaringen kort hield, niet de mogelijkheid had om een volledig antwoord te geven. Wat er ook van zij, de loutere vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat er een procedure tegen hem hangende was, kan niet opwegen tegen de originele documenten die verzoeker hierover neerlegt, en waarvan verwerende partij, zoals reeds aangehaald, als dusdanig niet betwist dat het om authentieke documenten zou gaan. Verwerende partij heeft *in casu* onvoldoende rekening gehouden met deze documenten en deze documenten *de facto* terzijde geschoven bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging.

5.2.3. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS, wordt in het verzoekschrift, zoals reeds aangehaald, terecht opgeworpen dat verzoeker bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangaf dat het interview bij de DVZ problematisch verlopen was en dat het interview in het Engels was verlopen. Hij verklaart bovendien in dit verband dat zijn verklaringen op het einde niet voor hem vertaald werden (notities PO I, p. 3). De Raad stelt vast dat de vragenlijst CGVS vermeldt dat *"Het verslag werd voorgelezen in het Arabisch"* en dat er verder geen melding wordt gemaakt van problemen met de tolk. Evenwel stelt de Raad vast dat, gevraagd waarom hij de problemen met de tolk niet vermeld heeft op het ogenblik van het interview dat *"ik wou alleen maar het interview krijgen omdat ik sinds de ochtend aan het wachten was. Zelf de PO zei dat het een kort interview is. ... Ik wou de kans niet missen. Ik wou alleen maar interview doen... Ik dacht toen ik op interview was dacht ik niet dat er zulke fouten zullen staan"* (notities PO I, p. 3). De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat de vragenlijst CGVS inderdaad geen indicaties bevat van problemen met de tolk en dat er wordt vermeld dat het verslag in het Arabisch werd voorgelezen, terwijl verzoeker verklaart dat *"het interview ging in het Engels. Ik werd vragen gesteld in het Engels. En mijn antwoorden waren ook in Engels. Ik had moeite om mij uit te drukken. Er was wel een tolk maar die sprak ook Engels"*.

In zoverre er geen indicaties zijn in het administratief dossier waaruit kan blijken dat het verslag niet in het Arabisch werd voorgelezen, stelt de Raad evenwel ook vast dat verzoeker spontaan aangaf bij het CGVS dat het interview bij de DVZ snel ging en dat, zoals terecht opgeworpen in het verzoekschrift, de verzoeker bij het CGVS reeds aangaf dat hij de notities in het Nederlands kreeg, deze pas thuis kon laten vertalen en toen pas ontdekte dat het verslag fouten bevatte. De vragenlijst CGVS bevat geen enkele indicatie van de duur van het interview bij de DVZ en verwerende partij betwist niet dat het interview snel ging, zoals verzoeker terecht opmerkt. De vaststelling dat verzoeker op het ogenblik van het interview bij de DVZ niet meldde dat er een probleem was met de vertaling of dat hij niet meldde dat er fouten waren in het verslag is als dusdanig dan ook onvoldoende om geen geloof te hechten aan de door verzoeker beweerde communicatieproblemen bij en foute weergave van zijn verklaringen op de DVZ.

Voorts stelt de Raad vast dat, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift, verzoeker de zogenaamde tegenstrijdigheden met betrekking tot de reden van de aanwezigheid van de Hamasleden in de ouderlijke woning en de duur van zijn aanhouding tijdens het eerste incident in juni 2015 tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS reeds verklaart. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot de duur van zijn arrestatie op het politiekantoor na het eerste incident op 2 juni 2015, blijkt uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS, zoals terecht opgeworpen in het verzoekschrift dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat zijn verklaringen hierover verkeerd zijn begrepen. In dit verband wijst de Raad op het volgende. Tijdens het vrij relaas – dat verzoeker pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS kon uiteenzetten wegens tijdsgebrek tijdens het eerste persoonlijk onderhoud – legt verzoeker op omstandige wijze uit dat hij de dag van het incident naar het ziekenhuis werd gebracht door zijn vader, dat hij om middernacht naar huis terugkeerde en twee dagen niet kon werken en dat de dag daarna een politiewagen langskwam om hem te arresteren. Verzoeker verklaart hierover: *“Zij hebben mij meegenomen naar stad Arafat voor politie (‘Medina Arafat al Shurta’) onderweg hebben zij mij ook beledigd. Zij hebben scheldwoorden tegen mij gezegd. Letterlijk hebben zij gezegd: wie denk jij zelf te zijn om ons (iets) te komen leren. En zij hebben ook met hun handen om mijn hoofd geslagen. Zij hebben mij naar een gebouw gebracht, een paar trappen, ik weet niet hoeveel trappen, daarna een gang dan een andere gang, dan naar trap, ik weet niet hoeveel trappen. Dan naar een andere kamer. (Er ontstaan discussie tussen verzoeker en tolk: verzoeker vraagt om niet onderbroken te worden en stelt dat hij alles tot in het kleinste detail zal vertellen. PO komt tussen: sommige details zijn niet zo relevant om jouw verhaal te begrijpen. Hoeveel gangen u door moest of hoeveel trappen u moest nemen bijvoorbeeld.. Dat voegt niet zoveel toe. Verzoeker: oké). Zij hebben mij naar een kamer gebracht. Gedurende s' nachts en 's avonds riep ik altijd dat ik naar toilet wou gaan. Niemand heeft mij beantwoord. Ik heb het op mij zelf gedaan. (Verzoeker weent) Mijn excuses. Zij hebben mij zo gelaten tot de dag nadien. De tweede dag kwamen zij langs en hebben mijn handen losgemaakt.” (NPO II, p.3)*. Hieruit blijkt reeds dat volgens zijn verklaringen hij een aantal uren in het ziekenhuis heeft verbleven, naar huis is gegaan en twee dagen later is opgepakt, waar hij twee dagen werd vastgehouden. Geconfronteerd met zijn verklaringen bij de DVZ, verklaart verzoeker: *“Bij DVZ heeft u gezegd dat u een convocatie kreeg en u gedurende 5 à 6 uur op politiekantoor bleef. En men zei dat u niets tegen hen mocht doen of zeggen. En u vervolgens vrijgelaten werd. Dit strookt niet met wat u nu net heeft verteld: dat u twee dagen werd vastgehouden en men u gevraagd heeft naar uw banden met Ramallah.. (verzoeker snapt het niet) PO leest verklaringen bij DVZ voor. Neen, wat ik toen heb gezegd is dat ik vijf uur in ziekenhuis heb gebleven niet in politiekantoor. Zoals jij ziet de notities van DVZ zijn vol met fouten daarom, bij vorig interview met jouw kon ik niet alles zeggen, anders hadden wij geen tijd om mijn interview te doen.” (Notities PO II, p. 9)*. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker nog tijdens het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat zijn verklaring bij de DVZ verkeerd genoteerd werd, dat hij al bij het begin van het eerste persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat er fouten zijn gemaakt in het verslag van het interview bij de DVZ en dat hij tijdens het vrij relaas gedetailleerd het incident in juni 2015 gedetailleerd heeft beschreven en uiteengezet dat hij een aantal uren in het ziekenhuis verbleef en later door de politie is opgepakt en twee dagen is vastgehouden. Gelet op bovenstaande vaststellingen waarbij werd vastgesteld dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat het interview bij de DVZ snel ging en verklaart dat de vragen en antwoorden in het Engels werden gesteld, kan niet worden uitgesloten dat verzoekers verklaringen tijdens het interview bij de DVZ niet correct werden genoteerd. Dat daarbij de respectieve tijdsaanduidingen voor zijn verblijf in het ziekenhuis en op het politiekantoor in de vragenlijst CGVS en tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS elkaars spiegelbeeld zijn, versterkt in de gegeven omstandigheden dit vermoeden. Zoals terecht aangehaald door verzoeker, worden zijn verklaringen verder ondersteund door het originele aanhoudingsbevel (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8) dat gedateerd is op 4 juni 2015, wat volgens verzoekers verklaringen twee dagen is na het eerste incident in juni 2015 en het originele aanhoudingsmandaat voor 48 uur (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9) dat verzoekers naam vermeldt, gedateerd is op 5 juni 2015 en als reden vermeldt *“ondermijnen van de nationale veiligheid”*.

Zo noch het aanhoudingsmandaat, noch het aanhoudingsbevel verdere inhoudelijke informatie bevatten met betrekking tot de wijze waarop verzoeker de nationale veiligheid zou ondermijnd hebben en dus geen officiële bevestiging bevat van de feiten zoals uiteengezet door de verzoeker, stelt de Raad vast dat beide originele documenten wel stroken met de chronologie van het incident en de daaropvolgende gebeurtenissen.

Met betrekking tot het tweede incident midden juli 2015, stelt de Raad vast, zoals terecht aangehaald in het verzoekschrift, dat verzoeker bij het begin van het eerste persoonlijk onderhoud aangeeft *“Wat zijn de verklaringen die ik heb gezegd terwijl zij genoteerd hebben. (PO knikt). Ik heb twee problemen gehad. Bij het tweede probleem heb ik gezegd dat ik werd opgesloten voor twee weken. Dat werd niet genoteerd. Met hetzelfde probleem heb ik gemeld hoe ik aangevallen werd. Ik heb een paar details besproken. Maar ik heb gezien dat deze details niet genoteerd staan”*. (notities PO I, p. 3). Hij geeft op dat ogenblik ook reeds aan dat dit plaats vond *“na het tweede probleem”* en in *“juli 2015”* (notities PO I, p. 3). Hieruit blijkt reeds dat verzoeker zelf en bij het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk heeft aangegeven dat niet werd genoteerd dat hij na het tweede incident twee weken werd opgesloten. In het vrije relaas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart hij over het tweede incident *“in het midden van maand juli 2015”* na zijn uiteenzetting over de personen en hun materialen die hij aantrof in hun woning: *“Op dat moment begon ik te schreeuwen. Ik heb tegen hen gezegd jullie moeten weg. Jullie hebben ons leven en huis kapot gemaakt. Zij hebben niets gezegd maar zij hebben mij direct aangevallen. (...) Zij hebben mij heel hard geslagen zelfs met de achterkant van de wapens. Tot ik bewusteloos was. Voordat ik bewusteloos ging heeft iemand van hen zijn wapen op mijn knie gezet. En begon hij te zeggen wat denken jullie als ik op knie schiet. Ik word wakker in het ziekenhuis. Mijn familie was toen naast mij. Het was een moeilijk moment. Ik kon niet praten. Mijn rechterhand was gebroken. (...)”* (notities PO II, p. 3-4).

Hij zet daarna uiteen dat toen hij wakker was twee mensen in uniform in zijn kamer kwamen en hebben gezegd dat hij gearresteerd was en ondervraagd werd door iemand van het militaire parket. Verder verklaart verzoeker dat deze personen omwille van zijn medische toestand geen toestemming kregen van het ziekenhuis om hem mee te nemen voor ondervraging *“En daardoor moest ik vijf dagen in het ziekenhuis verblijven en natuurlijk onder de bewaking van hun mensen”* waarna hij verklaart dat aan zijn advocaat een document werd gegeven waarin stond dat hij onder arrest is voor 15 dagen. Verder verklaart hij dat, toen zijn medische toestand verbeterd was *“zij hebben mijn ogen geblinddoekt en meegenomen naar een gevangenis. Later ontdekte ik dat het de Ansar gevangenis is. Ik heb negen dagen in de gevangenis gezeten. (...) En na zeven dagen kwam iemand en hij heeft aan hen het advies gegeven om mij eerst twee dagen naar de gewone gevangenis te brengen. En dan hebben zij mij vrijgelaten om geen sporen te vinden op mijn gezicht of op mijn lichaam”* (notities PO II, p. 4). Hieruit blijkt dat verzoeker verklaart in totaal gedurende 14 dagen te zijn vastgehouden vanaf het ogenblik dat hij in het ziekenhuis werd ondervraagd tot hij de Ansar-gevangenis heeft verlaten. Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker verder vragen gesteld over het incident waarbij hij dezelfde tijdsindicaties geeft en dezelfde verklaringen aflegt over zijn verwondingen. Uit de vragenlijst CGVS blijkt bovendien dat hij er eveneens verklaart dat zijn hand gebroken werd, dat er gedreigd werd in zijn been te schieten en wordt er in vermeld dat hij naar het ziekenhuis ging en *“drie-vier-vijf dagen later stuurden ze de convocatie”* (vragenlijst CGVS, punt 3.1). De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat in de vragenlijst verder nog wordt genoteerd *“Ik ging naar het politiekantoor en bleef daar 1 dag omdat ik een overeenkomst tekende waarin stond dat ik hen niet mocht lastigvallen”* en dat dit niet overeenstemt met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot dit incident. Evenwel kan hieraan geen al te groot gewicht worden gegeven in de geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoekers verklaringen, gezien zijn voor het overige consistente verklaringen hierover tijdens het tweede persoonlijk onderhoud; het gegeven dat hij reeds tijdens het eerste persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat in de vragenlijst CGVS verkeerdelijk niet werd genoteerd dat hij twee weken werd vastgehouden na dit incident en de omstandigheden waarin het interview bij de DVZ verliep.

Bovendien stelt de Raad vast, zoals terecht opgeworpen in het verzoekschrift, dat ook met betrekking tot dit incident verzoeker twee documenten voorlegt die zijn verklaringen over de chronologie met betrekking tot dit tweede incident bevestigen. Uit de vertaling van het aanhoudingsbevel blijkt dat dit op 16 juli 2015 werd opgesteld, dat *“de beschuldigde werd gedetineerd in het ziekenhuis van Al Shifa totdat hij wordt overgebracht naar de gevangenis van de militaire politie”* en dat hij wordt beschuldigd van *“1. Het ondermijnen van de nationale revolutionaire eenheid. 2. Inbreuk tegen de openbare veiligheid. 3. Communicatie te hebben verricht met vijandelijke partijen (Ramallah)”* (zie administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7). Dit stemt overeen met de door verzoeker opgegeven chronologie en de feiten waarvan hij werd beschuldigd. De door verzoeker neergelegde kopie van de volmacht aan zijn advocaat is gedateerd op 16 juli 2015 wat strookt met de datum waarop verzoeker volgens zijn verklaringen een advocaat heeft gecontacteerd (zie administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10). In dit verband wijst de Raad er ook op dat, in tegenstelling tot de twee andere tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS, verzoeker niet met deze

beweerde tegenstrijdigheden werd geconfronteerd. Hoewel er geen verplichting rust op verwerende partij om een verzoeker om internationale bescherming hiermee te confronteren, moet vastgesteld worden dat *in casu* verzoeker in elk geval niet de kans gekregen heeft om verdere duiding te geven bij die aspecten die niet verklaard kunnen worden door zijn spontane verklaring bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud inzake het niet noteren van het feit dat hij twee weken werd vastgehouden.

Wat tenslotte de door verwerende partij in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid betreft tussen verzoekers verklaringen met betrekking tot de reden van de aanwezigheid van de Hamasleden in zijn ouderlijke woning; wordt in het verzoekschrift terecht aangehaald dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud, hiermee geconfronteerd, er op wijst dat hij niet heeft bedoeld dat Hamas de ouderlijke woning van verzoeker gebruikt heeft als opslagplaats maar *"Ik heb gezegd dat zij hun gereedschappen daar hebben gezet. Niet dat zijn huis hebben gebruikt als opslag of magazijn voor hun materialen"* (notities PO II, p. 7). Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen beide versies en verzoekers verklaring bijgevolg niet kan aanvaard worden, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker wel degelijk bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat de vragenlijst CGVS vol fouten stond, dat er problemen waren met de tolk en wijst er op dat gevraagd of er nog andere zaken (dan de bovenvermelde twee weken opsluiting) zijn die niet genoteerd staan, weggelaten werden of niet vermeld werden bij de DVZ, antwoordt verzoeker: *"De belangrijke details die het verschil kunnen maken aangaande het verhaal die zijn niet vermeld in de verklaringen"* (notities PO I, p. 3). Evenwel kan niet blijken dat verzoeker daarop verder de kans werd gegeven om dit verder toe te lichten, vermits onmiddellijk daarna gevraagd wordt of zijn verklaringen op het einde vertaald werden voor verzoeker waarop hij, zoals hierboven uiteengezet negatief antwoordt en verdere vragen worden gesteld over de problemen met de tolk bij de DVZ. Uit de vaststelling dat verzoeker op geen enkel moment te kennen zou hebben gegeven dat er foutief werd genoteerd dat de woning werd gebruikt door Hamas als opslagplaats, kan bijgevolg niet besloten worden dat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zouden zijn.

Verder blijkt uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het vrij relaas onder meer verklaart: *"Daarna ging ik om eten te kopen voor mij en bij terugkeer heb ik veel mensen gezien in ons huis. Bewapend en gemaskerd. En deze keer heb ik bij hun een grote graafmaterialen gezien. Moet ik een voorbeeld geven welke? Een machine dat tegels kapotmaakt. Een kleine tractor."* (NPO II, p. 3) en *"Wat is er op die datum precies gebeurd? Op die dag ging ik naar ons huis om de materialen te bewaken. En bij mijn aankomst in ons huis heb ik vier mensen daar gevonden. Eén van de vier was ongemaskerd. Van de familie (a. A.). Zij hadden gereedschappen mee om te graven. Ik heb aan hen gevraagd om de plaats te verlaten. Zij hebben geweigerd. Wij begonnen te discussiëren en daarna begonnen zij mij te slaan."* (NPO II, p. 3). Waar in de vragenlijst CGVS, zoals aangestipt in de bestreden beslissing, wordt genoteerd dat Hamas de ouderlijke woning gebruikte *"als opslagplaats voor materiaal"*, stelt verzoeker, hiermee geconfronteerd dat hij heeft gezegd dat zij hun gereedschappen daar hebben gezet. De Raad stelt opnieuw vast dat aan de vastgestelde tegenstrijdigheid geen al te groot belang kan worden gehecht gezien verzoekers verklaringen omtrent de omstandigheden waarin het interview bij de DVZ plaatsvond en de indicaties dat het interview plaatsvond onder enige tijdsdruk.

De Raad herinnert eraan dat de verwerende partij haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet stoelen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77). *In casu*, kan een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig artikel 48/6, van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld. Gelet op de volgens de bestreden beslissing en het administratief dossier originele documenten die verzoeker voorlegt met betrekking tot zijn veroordeling en de procedures die tegen hem zouden gevoerd zijn, en de bovenstaande vaststellingen inzake verzoekers verklaringen over zijn problemen in Gaza kunnen de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen hierover in de huidige stand van zaken niet worden weerhouden om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn problemen met Hamas. Verder stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de reden van de aanwezigheid van de Hamasleden en de duur van zijn aanhouding in 2015 grotendeels weerlegt en dat de voorgelegde documenten de chronologie van de beweerdde feiten ook lijken te bevestigen. De Raad stelt vast dat de voormelde originele documenten worden aangemerkt als *"origineel gezien"* in de map documenten voorgelegd door de asielzoekers in het administratief dossier. Verder bevat het administratief dossier geen objectieve informatie met betrekking tot de uiterlijke en inhoudelijke kenmerken van dagvaardingen en documenten van rechtbanken in Gaza zoals voorgelegd door verzoeker. De Raad heeft geen eigen onderzoeksbevoegdheid en verkeert in de onmogelijkheid om de door verzoeker voorgelegde originele documenten te beoordelen. Zoals reeds opgemerkt kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat verwerende partij deze originele documenten aan een inhoudelijk onderzoek heeft onderworpen, terwijl zoals terecht opgemerkt door verzoeker uit de beschikbare

landeninformatie blijkt dat de terugkeer van Palestijnen naar de Gazastrook momenteel enkel mogelijk is via de grensovergang in Rafah en dat na de terugtrekking van het personeel van de Palestijnse Autoriteit in 2019, deze grensovergang uitsluitend bemand wordt door Hamas. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker in geval van terugkeer naar Gaza kan ondervraagd worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten. Bijgevolg is bijkomend onderzoek nodig rekening houdend met de hierboven gemaakte vaststellingen met betrekking tot verzoekers verklaringen inzake zijn problemen met Hamas.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET